

Β' έκδοση

ΔΗΜΗΤΡΗ ΓΙΑΝΝΙΔΗ

«Βάρα Νομή»

Κωμωδία σε έξι σκηνές

Ιεράπετρα 2020

Ο Δημήτρης Γιαννίδης του Αποστόλου και της Ελισάβετ γεννήθηκε στην Κωνσταντινούπολη το 19/2/1962. Από το 1988 ζει και εργάζεται στην Ιεράπετρα όπου εγκαταστάθηκε με την σύζυγο του μετά τις σπουδές τους στην Αθήνα και έχουν δύο παιδιά την Έλλη και τον Κωστή.

Από τα φοιτητικά του χρόνια ασχολείται με το ερασιτεχνικό θέατρο ως ηθοποιός πρώτα και ως σκηνοθέτης αργότερα. Το «Βάρα Νομή είναι η πρώτη απόπειρα του για ολοκληρωμένο θεατρικό κείμενο. Προηγήθηκαν κάποιες διασκευές. Το έργο πρωτοανέβηκε στην σκηνή από την Θεατρική ομάδα του Συλλόγου Φίλων Θεάτρου Ιεράπετρας σε σκηνοθεσία του ίδιου.

Το θεατρικό έργο «Βάρα Νομή” το Δημήτρη Γιαννίδη διανέμεται ελεύθερα στο διαδίκτυο σε μορφή ψηφιακού βιβλίου υπό την αδεία Creative Commons BY_NC_ND [Αναφορά Δημιουργού – Μη Εμπορική Χρήση – Όχι Παράγωγα Έργα]

Εάν κάποιος ενδιαφέρεται να μεταφέρει το παρόν θεατρικό έργο στη σκηνή, παρακαλείται να επικοινωνήσει πρώτα με το συγγραφέα.

Σύνοψη

Οι ήρωες μας είναι άτομα της καθημερινότητας, όπως όλοι εμείς. Αντιμετωπίζουν τα ίδια προβλήματα που αντιμετωπίζουμε όλοι, ανεργία, χρέη, υποχρεώσεις σε εφορία και ΤΕΒΕ και άλλα πολλά που μας έχουν πνίξει τα χρόνια της «κρίσης». Δύο απ αυτούς ο Γιώργος και ο Νίκος, μικρομαγαζάτορας ο πρώτος, άνεργος ο δεύτερος προσπαθούν να λύσουν τα προβλήματα τους με λαμογιές αλλά ...

Το «Βάρα Νομή» είναι μια κωμωδία κοινωνικής και πολιτικής σάτιρας. Σχολιάζει τα κακώς κείμενα των πολιτών αλλά και έμμεσα της πολιτικής.

Σημείωμα του συγγραφέα

Είναι τόλμημα εκ μέρους μου, έναν ερασιτέχνη του θεάτρου, να παρουσιάσω στο θεατρόφιλο κοινό μια αμιγώς δική μου ιστορία, που ανέβηκε στην σκηνή για πρώτη φορά από την Θεατρική Ομάδα Ιεράπετρας σε μια παραγωγή του Συλλόγου Φίλων Θεάτρου Ιεράπετρας.

Έγραψα το «Βάρα Νομή» το 2011 στο αποκορύφωμα της κρίσης, ως μια άσκηση θεατρικής γραφής. Έκτοτε πέρασε από πολλές αναθεωρήσεις και συμπληρώσεις, ακόμα και λίγο πριν την παράσταση, τον Μάρτιο του 2019. Τελευταία αναθεώρηση και συμπλήρωση έγινε τον Οκτώβριο του 2020 όταν ξαναδιάβασα το κείμενο πριν το στείλω για δημοσίευση στην σελίδα PlayGRound, έναν ιστότοπο που φιλοξενεί ελληνικά θεατρικά έργα, ελεύθερα για ανάγνωση. Όσοι είδαν την παράσταση ή έχουν το πρώτο βιβλίο μου, που εκδόθηκε από τον εκδοτικό οίκο Ιεράπετρα 21^{ος} αιώνας, θα διαπιστώσουν αρκετές διαφορές σ' αυτήν εδώ την έκδοση. Το κείμενο μου αυτό, εκτίθεται για άλλη μια φορά μπροστά στο θεατρόφιλο κοινό και κυρίως, μέσα από αυτόν τον ιστότοπο, σε ανθρώπους του θεάτρου. Εσείς οι αναγνώστες είστε ο τελικός κριτής,. Ελπίζω να περάσετε ευχάριστες στιγμές διαβάζοντας το.

Τα πρόσωπα του έργου

Γιώργος: ιδιοκτήτης μικρού μαγαζιού, αεριτζής, χωρίς πολλές διασυνδέσεις με κέντρα εξουσίας, που πάντα ψάχνει το «τέλειο κόλπο» για να τα οικονομήσει, χωρίς να δουλεύει και πολύ.

Νίκος: Άνεργος, φίλος του Γιώργου, που επηρεάζεται πολύ απ' αυτόν.

Αντρέας: Καφετζής, ένας συνεπής μέσος αυτοαπασχολούμενος εργαζόμενος, συνετός νοικοκύρης και εργατικός.

Μίνα: Γυναίκα του Γιώργου, εργάζεται με τον σύζυγο της στο μαγαζί, αλλά μάλλον αυτή σηκώνει όλο το βάρος της οικογένειας και του μαγαζιού.

Μαίρη: πρώην κοπέλα του Νίκου.

Γιαγιά: Ηλικιωμένη πελάτισσα στην τράπεζα, θεόκουφη.

Ταμίας σε τράπεζα

Νεαρή πελάτισσα σε τράπεζα,

Ηλικιωμένος πελάτης σε τράπεζα, με προβλήματα όρασης.

Αστυνομικός Α'

Αστυνομικός Β'

Παρουσιαστής στην τηλεόραση (Βίντεο)

Ανταποκρίτρια (Βίντεο)

Φωνή στο τηλέφωνο. (Ανάλογα με την επιλογή του σκηνοθέτη, μπορεί και να μην χρησιμοποιηθεί)

Σκηνή Α'

(Καφενείο, στο βάθος γιγαντοοθόνη που δείχνει τις ειδήσεις -νέα μέτρα PSI, χρεοκοπία κλπ. Ο καφετζής, γύρω στα πενήντα, είναι μόνος στο τηλέφωνο.)

Καφετζής:

...Βάλε λίγο τυρί, λίγη φέτα.. κανένα αγγούρι... Βάλε και μια νταμιτζάνα ούζο. Απ'την φτηνή... Ξέρεις εσύ.

(Μπαίνει ο Γιώργος ,γύρω στα σαράντα πέντε.)

Γιώργος:

Μέραα!

Αντρέας:

Καλημέρα λένε οι άνθρωποι, βαριέσαι να μιλήσεις;

Γιώργος:

Ούφου! Κέφια έχεις πρωί-πρωί;

Αντρέας:

Κατάλαβα! Στραβά σηκώθηκες σήμερα.

Γιώργος :

Τι λένε οι ειδήσεις;

Αντρέας:

Τι θες να λένε, τις ίδιες μαλακίες. Εδώ και δύο χρόνια τώρα, μας έχουν πρήξει. Κάποτε εθνικοί μας στόχοι ήταν η ανεξαρτησία, η εθνική κυριαρχία, η ανάπτυξη. Τώρα ο μεγάλος εθνικός μας στόχος είναι να μην μας διώξουν από το Ευρώ. Ακούς; Ακούω να λες!

Γιώργος:

Βάλε κανένα ουζάκι.

Αντρέας:

Πρωί- πρωί;

Γιώργος:

Τι πρωί, ρε Αντρέα, ρωτάς αν κοιμήθηκα καθόλου;

Αντρέας:

Πάλι προβλήματα;

Γιώργος;

Σάμπως λείπουν και ποτέ;

Αντρέας:

Τι τρέχει αυτήν τη φορά;

Γιώργος:

Άσε καλύτερα, δεν έχω διάθεση.

Αντρέας:

Αν δεν λες τα προβλήματα σου, δεν βρίσκεις και λύση.

Γιώργος:

Έχεις δίκιο. Χρειάζομαι δέκα χιλιάδικα. Έχεις να μου τα δώσεις;

Αντρέας:

Για ΔΝΤ με πέρασες;

Γιώργος:

Ε, τότε άσε με στην ησυχία μου! Ο Νίκος δεν ήρθε;

Αντρέας:

Μπα! Δεν έρχεται τόσο πρωί αυτός.

Γιώργος :

Θα έρθει. Έχουμε ραντεβού.

Αντρέας:

Στ' όνειρό σου τον έβλεπες κι εσύ πρωί-πρωί; Δεν έχετε δουλειές;

Γιώργος:

Κοίτα συ τη δουλειά σου!!!! Α, να 'τος!

(Μπαίνει ο Νίκος φουρκισμένος. Είναι περίπου 35 χρόνων.)

Νίκος:

Γαμώ τη φάρα μου, γαμώ!! Όλοι οι μαλάκες εδώ μαζεύτηκαν!!

Γιώργος:

Τι έπαθες και γρουλίζεις;

Νίκος:

Τι να πάθω, ρε Γιώργο, τι να πάθω;... Και μη χειρότερα να λέμε.

Γιώργος:

Λέγε ρε και μη με σκας!

Νίκος:

Πες μου εσύ, ρε Γιώργο. Κράτος είναι αυτό που έχουμε, για μπορντέλο;

Γιώργος:

Ε, αυτό το ξέρουμε, για νέο μας το λες;

Νίκος:*(χωρίς να δίνει σημασία στον άλλο συνεχίζει)*

Η αστυνομία, σου λένε, είναι για να προστατεύει τον πολίτη!

Σωστά;

Γιώργος:

Λάθος!

Νίκος:

Όχι σε ρωτώ, ρε Γιώργη, σε ρωτώ! Είδες εσύ κανένα όφελος από την αστυνομία και ειδικά από την τροχαία;

Γιώργος:

Πως, πως! Φροντίζει να ξοδεύω τα λεφτά μου με χρήσιμο τρόπο. Έτσι δεν τα σπαταλάω άσκοπα, πληρώνω το πρόστιμό μου κι έχω τη συνείδηση μου ήσυχη, πως ασκώ το χρέος μου στη χώρα και τον Δήμο. Το είπε άλλωστε και ο Δήμαρχος: « Τα πρόστιμα χρησιμοποιούνται προς όφελος του πολίτη και δεν είναι για εισπρακτικούς λόγους!» Μη χέσω!

Νίκος:

Εσύ με δουλεύεις, αλλά εγώ μιλάω σοβαρά.

Γιώργος:

Καλά, καλά!! Θα μου πεις επιτέλους τι έγινε; Και άσε τις φιλοσοφίες για αργότερα.

Νίκος:

Με γράψανε!

Γιώργος:

Στ' αρχίδια τους;

Νίκος:

Σκάσε, ρε μαλάκα! Θα σοβαρευτείς ή να σηκωθώ να φύγω;

Γιώργος:

Καλά, καλά μη θυμώνεις!! Λέγε, γιατί σε γράψανε;

Νίκος:

Επειδή πήγαινα, λέει, με μηχανάκι σε πεζόδρομο.

Γιώργος:

Ποιο μηχανάκι;

Νίκος:

Αυτό που έχω.

Γιώργος:

Πήρες μηχανάκι;

Νίκος:

Με τι λεφτά, ρε Γιώργο; Παίζεις και συ με τον πόνο μου!!

Γιώργος:

Ε,τότε;

Νίκος:

Με το ποδήλατο ήμουν, το ηλεκτρικό. Πήγαινα από τον πεζόδρομο

της παραλίας να περάσω από την αστυνομία, για να κατέβω στην πλατεία και να κόψω δρόμο για εδώ. Μπροστά στην αστυνομία, με σταματάει ένα στουρνάρι με στολή τροχονόμου. «Ε!!! Πού πας;» μου λέει. Εγώ, αντί να του πω: «Τι σε νοιάζει εσένα, ρε μούτρο, έλεγχο θα μου κάνεις;» του λέω αφελέστατα: «Στη δουλειά μου πάω, κύριε αστυνόμει!». «Με δουλεύεις;» μου λέει. «Όχι» του απαντάω «γιατί να σας δουλεύω; Με ρωτήσατε και σας απάντησα!» Τότε με μια ξαφνική κίνηση, τραβάει από την τσέπη του κάτι σαν πιστόλι και το χώνει στην μούρη μου. Χέστηκα, δικέ μου!!! «Θα μου την ανάψει τώρα» λέω από μέσα μου! «Φύσα!!!» μου λέει αυτός. Εγώ τα παίρνω και αρχίζω να φωνάζω «Τι λες, μωρέ τσουτσέκι, που θα μου κάνεις αλκοτέστ, με ποδήλατο και μέσα στην πόλη!»

Γιώργος:

Αλήθεια; Έτσι του είπες; Τον είπες «τσουτσέκι;»

Νίκος:

Όχι! Αλλά έπρεπε. Δεν έπρεπε, ρε Γιώργη;

Γιώργος:

Α, ρε μαλάκα! Κάθομαι και σ'ακούω!

Νίκος:

Τέλος πάντων, φυσάω στο ματσούκι του. Την ώρα εκείνη, έρχεται ένας άλλος μπάτσος. «Τι κάνεις εδώ;», λέει στον δικό μου.

Γιώργος:

Μπράβο οικειότητα, έγινε και δικός σου!

Νίκος:

Μη με διακόπτεις και άκου!! «Αλκοτέστ» λέει ο δικός μου. «Σε ποδήλατο;» λέει ο άλλος. «Μηχανάκι είναι» λέει ο δικός μου. «Ηλεκτρικό ποδήλατο είναι» λέει ο άλλος. «Πού είναι η μπαταρία;» λέει ο δικός μου. «Πού είναι το ντεπόζιτο της βενζίνης;» λέει ο άλλος. «Ρε παιδιά!!!» τους λέω!! «Να πηγαίνω εγώ και σεις διαφωνήστε όσο θέλετε.». «Εσύ σκάσε» μου λέει ο δικός μου. «Δεν μιλάνε έτσι στους πολίτες, ρε!» του λέει ο άλλος. «Συγνώμη, κύριε!!» μου λέει « Έχετε την καλοσύνη να βγάλετε τον σκασμό;». «Με την ησυχία σας» τους λέω. «Πήγαινε σε πεζόδρομο με μηχανάκι» λέει ο δικός μου. «Α, τότε αλλάζει το θέμα! Αν πήγαινε σε πεζόδρομο με ποδήλατο, πρέπει να του κόψουμε πρόστιμο» λέει ο άλλος. «Αυτό λέω κι εγώ!!» λέει ο δικός μου.

Γιώργος:

Είδες που τα βρήκανε;

Νίκος:

Ναι!! Αυτοί τα βρήκανε, εγώ τα έχασα. Τι πίνεις;

Γιώργος:

Γάλα Βλάχας εβαπορέ.

Νίκος:

Α!!! Αντρέα!

Αντρέας:

Έφτασε!!

Νίκος:

Πιάσε ένα καραφάκι Βλάχας.

Αντρέας:

Τι;

Νίκος:

Τυρί και ψωμί, μη με κάνεις να τα λέω δύο φορές, γιατί δεν μου έμεινε σάλιο.

Αντρέας:

Τι λέει αυτός, ρε Γιώργη; Μήπως η ανεργία τον βάρωσε στο κεφάλι;

Γιώργος:

Δε λες τίποτα.

Νίκος:

Φέρε ένα καραφάκι τώρα και άσε τις πολιτικές αναλύσεις.

Αντρέας:

Να φέρω και κάνα μεζέ;

Νίκος:

Ναι!! Σολωμό ψητό στα κάρβουνα και χαβιάρι σαλάτα. Δεν πας στο διάολο, που παίζεις με τον πόνο μου!!!

Αντρέας:

Καλά ντε, μην φουρκίζεσαι! Δεν σε είπα και ψωριάρη.

Νίκος:

Σου το λέω, θα το κλείσεις το μαγαζί, αν δεν πάψεις να λες μαλακίες .

Αντρέας:

Μωρέ θα το κλείσω, για να γλυτώσω από πειναλέους πελάτες σαν και σας. Θα μου το κλείσει, που θα μου το κλείσει, η εφορία.

Γιώργος:

Έχεις μπλεξίματα με την εφορία;

Αντρέας:

Αν έχω, λέει!!! Μου ήρθε η περαίωση και μου ζητάνε τέσσερα χιλιάρικά. Ρωτάς, ρε φίλε, πού θα τα βρω και μου στέλνεις το ραβασάκι;

Νίκος:

Εσύ τους ψήφισες, καλά να πάθεις!!

Αντρέας:

Που να μου κοπούν τα χέρια, αν τους ξαναψηφίσω.

Γιώργος:

Μην ανησυχείς θα ξαναφυτρώσουν , όπως και την προηγούμενη φορά, που έλεγες τα ίδια.

(φεύγει ο καφετζής)

Νίκος:

Ωχ, αμάν, Θεέ μου!

Γιώργος:

Τι έπαθες πάλι;

Νίκος:

Πάω να σκάσω . Όλα μου πάνε στραβά, τίποτα δεν μου κάθεται σωστά.

Γιώργος:

Για λέγε!

Νίκος:

Να! Πήγα και βρήκα την Λόλα, που να της κοπεί η ανάσα και άντρα να μη βρίσκει να την πηδήξει. Η λυσσάρα, η βρώμα!

Γιώργος:

Σιγά, πολλή φόρα πήρες. Ποια είναι αυτή η Λόλα; Είναι ωραία τουλάχιστον;

Νίκος:

Όχι, ρε! Σα πατσαβούρα είναι. Αν έχεις πολλές καύλες, σκέψου τη Λόλα και θα σου πέσει αμέσως.

Γιώργος:

Άσε τις μαλακίες και λέγε. Ποια είναι αυτή η Λόλα; Γιατί πήγες να τη δεις και γιατί τη βρίζεις τώρα;

Αντρέας:(που στο μεταξύ έχει φέρει το καραφάκι)

Τη γραμματέα του βουλευτή λες;

Νίκος:

Γι' αυτή την σκρόφα λέω.

Αντρέας:

Τι σου έκανε και την βρίζεις;

Νίκος:

Μ' έσβησε, με διέλυσε!! Μ' έπιασε απ' τον λαιμό και με βάρωσε χάμω σαν το χταπόδι. Να, τι μου 'κανε!!

Γιώργος:

Σιγά, ρε παραμυθά! Πώς τα έκανε όλα αυτά;

Νίκος:

Πώς; Μόνο με μια λέξη!!!

Αντρέας:

Με μια λέξη;

Νίκος:

Ναι, με μία λέξη!

Γιώργος:

Αρχίσαμε πάλι τις μπουρδες.

Νίκος:

Λέγε, εσύ!! Εγώ όμως έχω ξοφλήσει.

Αντρέας:

Λέγε, ρε και θα μας σκάσεις. Ποια ήταν αυτή η λέξη, που σήκωσε εκατό κιλά και τα χτύπησε χάμω σαν το χταπόδι;

Νίκος:

«Δυστυχώς»

Γιώργος:

Λέγε, ρε μαλάκα, και έχω και δουλειές.

Νίκος:

Η λέξη λέω...

Αντρέας:

Ε, τι η λέξη;

Νίκος:

Δυστυχώς!

Αντρέας:

Τι δυστυχώς, ρε!! Θα μας πεις ή όχι;

Νίκος:

Τι σου λέω;

Αντρέας:

Τι μου λες;

Νίκος:

Η λέξη, που με χτύπησε κάτω σαν χταπόδι, ήταν το «δυστυχώς».

Αντρέας:

Α;

Νίκος:

Με σκότωσε, με διέλυσε, με...

Αντρέας: (στον Γιώργο.)

Εγώ, δεν καταλαβαίνω γρι . Εσύ βγάζεις άκρη;

Γιώργος:(Γνέφει ,«όχι» και κάνει κίνηση «μαλακία»)

Νίκος:

Περίμενε και θα καταλάβεις. Μπαίνω, που λέτε στο γραφείο του βουλευτή με ένα χαμόγελο, ναα!! Τύφλα να έχουν οι ηθοποιοί στις παιδικές παραστάσεις. Έδειχνα και τα 22 δόντια που έχω. Μόλις με βλέπει η σκρόφα, πριν προλάβω να ανοίξω το στόμα μου, κοπανάει ένα «Δυστυχώς», που μου ήρθε ο ουρανός σφοντύλι.

«Δυστυχώς » μου λέει, και κόπηκαν τα φτερά μου. Διαλύθηκε το σύμπαν μου. Κουφάθηκα!

Αντρέας:

Κουφάθηκες;

Νίκος:

Ναι! Κουφάθηκα. Από 'κει και πέρα δεν άκουγα τίποτα. Αυτή έλεγε, έλεγε, αλλά εγώ δεν άκουγα τίποτα. Ή μάλλον άκουγα μέσες άκρες, – υπουργός- ΑΣΕΠ- οικονομική κρίση – ίσως τον άλλο μήνα ή χρόνο, δεν θυμάμαι τώρα.

Γιώργος:

Τον άλλο αιώνα, θα είπε.

Νίκος:

Έφυγα απ' το γραφείο σα χεσμένος. Λες και κουβάλαγα στο βρακί μου όλα τα σκατά του κόσμου.

Γιώργος:

Μέσα στο κεφάλι σου τα έχεις τα σκατά.

Αντρέας:

Αφήστε την σκατολογία και πες μας, τι ήταν αυτό το «δυστυχώς».

Γιώργος:

Α, καλά! Προφανώς, ο μαλάκας πήγε για ρουσφέτι, για να τον διορίσουν.

Αντρέας:

Μάλιστα! Δεν ήξερες, δεν ρώταγες, να σου πούμε εμείς που ξέρουμε;;

Νίκος:

«Σίγουρα!!» μου είπε η σκρόφα «Σίγουρα, ο υπουργός δεν μου χαλάει χατίρι. Ότι πω εγώ γίνεται, πριν ακόμα το πω» μού 'λεγε.

Γιώργος:

Γιατί, μωρέ να σε διορίσουν; Σάμπως έχεις ψήφους, να τους εξασφαλίσεις;

Νίκος:

Όχι, αλλά είχα ένα δυνατό όπλο που χρειαζόταν η σκρόφα. Που να μείνει αγάμητη στην υπόλοιπη ζωή της!

Γιώργος:(Αρχίζει να γελάει τρελά).

Τώρα κατάλαβα. Χα χα χα!! Την κουτούπωσες, έ; Χαχαχα!!!

Νίκος:

Ναι, ρε μαλάκα, τι γελάς;

Γιώργος :

Αμ, έτσι εξηγείται!! Χαχαχα!

Νίκος:

Τι έτσι εξηγείται;

Γιώργος:

Που δεν σε διορίσανε.

Νίκος:

Γιατί;

Γιώργος:

Δεν την ικανοποίησες, γι' αυτό δεν σε διόρισε.

Νίκος:

Δε γαμιέσαι, ρε μαλάκα.

Αντρέας:

Χαχαχα!

Γιώργος:

Χαχαχα! Κοίτα ρε, έναν γόη που ήθελε να διοριστεί, παριστάνοντας τον ζιγκολό.

Αντρέας:

Χαχαχα! Αν ήταν να διορίζεται όποιος πηδάει, το πήδημα θα ήταν δημόσιο λειτούργημα.

Γιώργος:

Είπαμε είναι μπουρντέλο το δημόσιο, όχι όμως και έτσι!!

Νίκος:

Γελάτε εσείς, αλλά εγώ καταστράφηκα. Μια ελπίδα είχα και αυτή πάει.

Αντρέας :

Έλα, έλα μην απελπίζεσαι! Έχει ο Θεός.

(Πάει στον πάγκο του.)

Γιώργος :

Ο Θεός έχει, εμείς δεν έχουμε.

Νίκος :

Εσύ τι έκανες; Βρήκες τα λεφτά που χρειάζεσαι;

Γιώργος:

Ναι.

Νίκος: *(Που δεν το περίμενε).*

Βρήκες;

Γιώργος:

Ναι, βρήκα.

Νίκος:

Για λέγε.

Γιώργος:

Έχω ένα σχέδιο, που θα μας σώσει και τους δύο.

Νίκος:

Α, κατάλαβα. Πάλι τα ίδια θα έχουμε.

Γιώργος:

Το έχω σκεφτεί πολύ διεξοδικά. Αυτό το σχέδιο, είναι η μοναδική μας ευκαιρία να ορθοποδήσουμε.

Νίκος:

Δηλαδή;

Γιώργος:

Θα σου πω, αλλά να μη μας ακούνε.

Νίκος:

Γιατί;

Γιώργος:

Για να μην μας κλέψουν την ιδέα.

Νίκος:

Ποια ιδέα;

Γιώργος:

Περίμενε και θα σου πω.

Νίκος:

Μην είναι και αυτή σαν την άλλη;

Γιώργος:

Τι εννοείς;

Νίκος:

Ξέρεις εσύ.

Αντρέας:*(Από τον πάγκο του.)*

Τι ψιθυρίζετε εσείς εκεί;

Γιώργος :

Τι να ψιθυρίζουμε, ρε συ; Τι θέλεις να κάνουμε, να γκαρίζουμε;

Αντρέας :

Ε, όχι δα!! Το λέω, για να ακούω κι εγώ. Να περνάει η ώρα.

Γιώργος :

Έλα δω να κάτσεις. Να κουβεντιάσουμε σαν άνθρωποι.

Αντρέας:

Έχω και δουλειές!

Γιώργος :

Ε, άσε μας τότε στην ησυχία μας.

Αντρέας:

Έχεις μου φαίνεται νεύρα.

Γιώργος:

Είναι να μην έχω στις μέρες που ζούμε; (στον Νίκο χαμηλόφωνα)

Άλλαξε θέμα, θα σου πω μετά.

Νίκος:(Δυνατά)

Λες πράγματι, να βίασε ο Στρος Καν την καμαριέρα; (χαμηλόφωνα στον Γιώργο) Να πάμε αλλού να μου πεις. Γιατί θα σκάσω από την περιέργεια μου.

Γιώργος :(Δυνατά)

Δεν ξέρω αν τη βίασε ή όχι, το σίγουρο είναι πως έπιασαν οι κατάρες των Ελλήνων!! (Χαμηλόφωνα) Μη βιάζεσαι θα μας υποψιαστεί.

Αντρέας:

Σίγουρα τον παγιδεύσανε.

Γιώργος:

Με τόσους σε όλο τον κόσμο που τον καταριούνται, δεν χρειάζεται κανείς να τον παγιδεύσει. (Ο Αντρέας βγαίνει στην αποθήκη.)

Νίκος :

Δεν μου λες!!! Γιατί, να μη μας ακούσει; Καμιά μαλακία θα είναι η ιδέα σου.

Γιώργος:

Απεναντίας, είναι θαυμάσια ιδέα! Και αν θέλεις να ξέρεις, είναι η τελευταία μας ελπίδα για να βγούμε από το αδιέξοδο.

Νίκος:

Το ίδιο έλεγες και την άλλη φορά.

Γιώργος:

Γιατί, τι είχε η ιδέα μου; Αν δεν κώλωνες, τώρα θα ήμασταν ματσωμένοι. Τόσοι και τόσοι που άνοιξαν Κέντρα Κατάρτισης, τι περισσότερο έχουν από μας;

Νίκος:

Τι θα καταρτίζαμε, ρε συ, τον κόσμο;

Γιώργος:

Γιατί οι άλλοι, τι τον καταρτίζουν;

Νίκος:

Δεν ξέρω, αλλά...

Γιώργος:

Τέλος πάντων! Έτσι κι αλλιώς, πέταξε τώρα το πουλί.

Νίκος:

Ναι! Τώρα θα είχαμε λύσει το πρόβλημα μας. Θα ήμασταν στη φυλακή και δεν θα αγωνιούσαμε για δουλειά, για χρέη κτλ.

Γιώργος:

Καλά, μαλάκας είσαι; Είδες κανέναν να μπαίνει φυλακή από τέτοια κόλπα; Το 'πε και ο Θόδωρος: «Μαζί τα φάγαμε». Τι εννοούσε;

Νίκος:

Δίνεις ακόμα σημασία στις μαλακίες των πολιτικών;

Γιώργος:

Να σου πω εγώ, τι εννοούσε. Πως μόνο κάτι μαλάκες σαν εσένα και μένα δεν φάγανε, οι άλλοι, οι έξυπνοι τα κονόμησαν για τα καλά.

Νίκος:

Καλά, μ' αυτό το πλευρό να κοιμάσαι εσύ.

(μπαίνει ο Αντρέας)

Γιώργος:(στον Νίκο χαμηλόφωνα)

Πρόσεχε τώρα τι θα πεις. (στον καφετζή) Ρε συ Αντρέα, δεν ανοίγεις την φωνή της τηλεόρασης να μερακλωθούμε λίγο;

Αντρέας :

Έγινεε!!

(μπαίνει δυνατά η μουσική. Ο Γιώργος εξηγεί στον Νίκο το σχέδιο του.

Οι θεατές δεν ακούνε τίποτα, παρά μόνο μια κραυγή που ξεφεύγει από τον Νίκο)

Νίκος:

Τιι; Δεν είσαι με τα καλά σου!!

(σηκώνεται και φεύγει. Ο Αντρέας χαμηλώνει την μουσική)

Αντρέας:

Τι έπαθε πάλι αυτός;

Γιώργος:

Τίποτα, έχει τις μαύρες του.

Ανδρέας:

Σου το είπα εγώ, τον έχει βαρέσει η ανεργία στο κεφάλι.

Γιώργος:

Η αγαμία τον βάρωσε.

(κουνούν και οι δύο το κεφάλι. Δυναμώνει πάλι η μουσική)

Τέλος Α' σκηνής

Σκηνή Β'

(Σπίτι του Γιώργου . Στο σαλόνι η Μίνα , η γυναίκα του Γιώργου, σφουγγαρίζει. Χτυπάει η πόρτα.)

Μίνα:

Α, Μαίρη! Εσύ είσαι; Έλα μέσα.

Μαίρη:

Τι γίνεται; Πώς πάει;

Μίνα:

Ας τα λέμε καλά. Εσύ ;

Μαίρη:

Τα ίδια. Για την ώρα.

Μίνα:

Τι εννοείς;

Μαίρη:

Να! Ακούγεται, ότι θα κλείσει το σούπερ μάρκετ.

Μίνα:

Ωχ! Αυτό σου έλειπε τώρα. Να μείνεις πάλι άνεργη. Καλύτερα από τώρα να αρχίσεις να ψάχνεις για δουλειά.

Μαίρη:

Ψάχνω ήδη, κλείσει δεν κλείσει το σούπερ μάρκετ. Με τα τετράωρα που με έχουν εκεί, ο μισθός δεν φτάνει ούτε για τσιγάρα.

Μίνα:

Τι να σου πω, ρε Μαίρη!! Σάμπως η δική μας κατάσταση είναι καλύτερη;

Μαίρη:

Τι τρέχει;

Μίνα:

Έχουμε καθυστερήσει τη δόση της τράπεζας και αρχίσανε πάλι να με ζαλίζουν στα τηλέφωνα.

Μαίρη :

Α, κατάλαβα!! Οι εισπρακτικές εταιρίες ε;

Μίνα:

Εκβιαστικές δεν τις λες καλύτερα; Δεν σε αφήνουν σε ησυχία!!

Μαίρη:

Δεν πάει καλά το μαγαζί;

Μίνα:

Τι να σου πω, Μαίρη μου; Δεν είναι μόνο που έχει πέσει ο τζίρος μας

κατακόρυφα, είναι που είχαμε χρεωθεί για να το ανακαινίσουμε.
Βλέπεις τότε πήγαιναν καλά οι δουλειές και είπαμε πως, αν το
ανακαινίζαμε θα ήταν καλύτερα!

Μαίρη:

Βέβαια μετά ήρθε η κρίση, περικοπές μισθών, απολύσεις, ανεργία,
πού να βρει ο κόσμος λεφτά να ψωνίσει;

Μίνα:

Έτσι είναι, όπως τα λες. Μαίρη!! Και τι θα κάνετε τώρα;

Μαίρη:

Λέω κι εγώ να βρω καμιά δουλειά, έστω τετράωρη. Αλλά δεν μπορώ
να εμπιστευτώ το μαγαζί στον δικό μου, τον αχαϊρευτο. Λείπω για
λίγο, να μαγειρέψω και τα βρίσκω μπάχαλο στο μαγαζί. Άσε που
αυτός, είναι ικανός να το κλείσει και να πάει για κανένα τάβλι!!

Μαίρη:

Ε, δε νομίζω να είναι και τόσο ανεύθυνος.

Μίνα:

Άκου που σου λέω!!

Μαίρη:

Τέλος πάντων. Έτσι κι αλλιώς, είναι δύσκολο σήμερα κανείς να βρει
δουλειά... Ακούσατε για τη διάρρηξη που έγινε παρακάτω;

Μίνα:

Μπα; Πότε;

Μαίρη:

Χτες το βράδυ. Μπήκανε, λέει, στο σπίτι τη νύχτα, την ώρα που κοιμότανε οι ιδιοκτήτες.

Μίνα:

Και;

Μαίρη:

Α! Τίποτα! Βρήκαν κάνα δύο κατοστάρικα, τα πήρανε και φύγανε.

Μίνα:

Φτηνά τη γλυτώσανε!

Μαίρη:

Δε λες τίποτα!! Θα μπορούσαν να τους σκοτώσουν!

Μίνα:

Έλα τώρα, υπερβολές. Λεφτά ψάχνανε, τα βρήκανε και φύγανε.

Μαίρη:

Και αν ξυπνούσαν οι άνθρωποι;

Μίνα:

Τι να σου πω! Σε τέτοιες περιπτώσεις, κάνεις πως κοιμάσαι!

Μαίρη:

Εύκολο να το λες. Εγώ θα πανικοβαλλόμουν.

Μίνα:

Τι να πω! Είναι να μη σου τύχει.

Μαίρη:

Με τόση ανεργία που υπάρχει, νομίζω πως πολλοί θα θέλουν να κάνουν διαρρήξεις. Δεν πάνε τουλάχιστον να ληστέψουν καμία τράπεζα. Να μας αφήσουν εμάς ήσυχους!!

(την ώρα εκείνη μπαίνει ο Γιώργος. Ακούει τις τελευταίες λέξεις και τα χάνει.)

Γιώργος:

Τι λέτε εσείς;

Μίνα:

Να! Η Μαίρη μου έλεγε για τις διαρρήξεις που έγιναν στη γειτονιά.

Γιώργος:

Α! Έγιναν πολλές;

Μαίρη:

Όχι, καλέ! Θεόςφυλάξει! Μόνο μία.

Γιώργος:

Έτσι όπως το είπατε. Κανένας λαθρομετανάστης θα είναι.

Μαίρη:

Τώρα είναι μόδα να τα ρίχνουμε όλα στους μετανάστες. Σάμπως οι δικοί μας είναι άγιοι!!! Τέλος πάντων, εγώ να πηγαίνω. Θα αργήσω για την δουλειά.

(ο Γιώργος παίρνει μια εφημερίδα και κάθεται στον καναπέ)

Μίνα: *(την ώρα που ξεπροβοδίζει την Μαίρη)*

Τι έγινε με τον προκομμένο σου;

Μαίρη:

Τι θες να γίνει!

Μίνα:

Να τα ξαναφτιάξετε, να τι θέλω!!

Μαίρη:

Δε βαριέσαι!! Τελείωσε αυτή η ιστορία.

Μίνα:

Δέκα χρόνια σχέση, την πετάτε έτσι απλά;

Μαίρη:

Τι θες να γίνει, αφού δεν μπορούμε. Τέλος πάντων, θα αργήσω στη δουλειά.

(Η Μαίρη φεύγει. Ο Γιώργος ανοίγει την τηλεόραση που δείχνει ειδήσεις -μέτρα , μέτρα, μέτρα! Η Μίνα συνεχίζει να σκουπίζει.)

Μίνα :

Σήκωσε τα πόδια σου!

Γιώργος :*(Τα σηκώνει)*

Ουφ!

Μίνα:

Τηλεόραση θα δεις ή εφημερίδα θα διαβάζεις;

Γιώργος:

Τι ;

Μίνα:

Λέω, αν δεν βλέπεις τηλεόραση, κλείσε την.

Γιώργος :

Α! *(κλείνει την τηλεόραση).*

Μίνα :

Πότε θα φτιάξεις την πρίζα;

Γιώργος:

Ποια πρίζα;

Μίνα :

Δεν σου είπα χτες, πως ξεχαρβαλώθηκε η πρίζα που βάζω το σίδερο;

Γιώργος:

Α, ναι! Θα το δω! Αργότερα!

Μίνα:

Κατάλαβα! Θα μείνει έτσι . Θα πάθει κανένα παιδί ηλεκτροπληξία και τότε θα σου πω εγώ!!

Γιώργος:

Μα τι κάθεται και λες τώρα, γιατί να πάθουν ηλεκτροπληξία; Μωρά παιδιά είναι ή χαζά;

Μίνα:

Ο διάολος πολλά ποδάρια έχει.

Γιώργος:

Θα το φτιάξω, είπα!! Αμάν!

Μίνα:

Και χτες, το ίδιο είπες.

Γιώργος:

Αμάν, βρε Μίνα, μου χεις φάει τα σωθικά!

Μίνα:

Εγώ σου έχω φάει τα σωθικά, εγώ; Ή εσύ που με 'χεις σα δούλα. Δεν φτάνει που δουλεύω στο μαγαζί και έχω και τις δουλειές του σπιτιού, εσύ δεν κάνεις τίποτα!! Στο μαγαζί δεν πατάς, στο σπίτι κάθεται σαν πασάς...

Γιώργος:

Εντάξει, εντάξει!! Μην αρχίζεις πάλι! (σηκώνεται και πάει να φτιάξει την πρίζα) Πού είναι το κατσαβίδι;

Μίνα:

Εδώ! Από χτες το έχεις παρατημένο.

Γιώργος:

Η πένσα;

Μίνα:

Τι θα την κάνεις την πένσα στην πρίζα;

Γιώργος: Α!

(μικρή σιωπή, ενώ ο Γιώργος φτιάχνει την πρίζα)

Μίνα:

Πήρανε από την τράπεζα.

Γιώργος: (ενώ φτιάχνει την πρίζα)

Τι τους είπες;

Μίνα:

Τι να τους πω;

Γιώργος: (ενώ φτιάχνει την πρίζα.)

Να τους έλεγες στο τέλος του μήνα.

Μίνα :

Εμένα μου λες!! Και πού θα τα βρούμε στο τέλος του μήνα;

Γιώργος :(ενώ φτιάχνει την πρίζα)

Βάρα νομή!

Μίνα :

Τι;

Γιώργος:

Ορίστε, τελείωσα! Μια χαρά είναι τώρα.

Μίνα:

Ελπίζω να το έφτιαξες ανθρωπινά και όχι τσαπατσούλικά, όπως συνηθίζεις. Αν φύγει σε δύο μέρες, θα το ξαναφτιάξεις.

Γιώργος: (ξανακοιτάζει την πρίζα)

Μια χαρά είναι, ούτε μάστορας δεν θα μπορούσε να την φτιάξει έτσι.

Μίνα:

Εμένα μου λες; Τι 'ναι πάλι αυτή η «βάρα νομή» που λες;

Γιώργος:

Κάποτε οι Αμερικάνοι, πριν γίνουν οι ιμπεριαλιστές που είναι σήμερα, αποφασίσανε να επέμβουν στις Φιλιππίνες, δεν θυμάμαι τώρα το λόγο.

Μίνα:

Τι σχέση έχει τώρα αυτό με την τράπεζα;

Γιώργος:

Περίμενε και θα δεις! Μη βιάζεσαι. Λοιπόν, φορτώσανε τα άλογα τους στα πλοία, καθώς δεν είχανε ακόμα τανκς και τέτοια, και ξεκινήσανε για τις Φιλιππίνες. Ξέρεις που είναι οι Φιλιππίνες;

Μίνα:

Κάπου στην Ασία;

Γιώργος:

Ναι, νησιωτικό κράτος στον Ινδικό Ωκεανό.

Μίνα:

Στον Ειρηνικό, αγράμματα!

Γιώργος:

Κι αυτοί φαίνεται δεν ήξεραν ακριβώς που είναι, και στα μισά του δρόμου τους τελείωσε ο σανός. Τα άλογα πεινούσαν και ήταν ανήσυχια. Το πλοίο κινδύνευε . Τότε ο πλοίαρχος διέταξε: « Βάρα νομή!!» « Μα πλοίαρχε» του λέει ο μούτσος. «Κάνε αυτό που σου λέω» λέει ο καπετάνιος...

Μίνα:

Στάσου, στάσου!! Δεν μπορώ να σε παρακολουθήσω. Εξακολουθώ να μην καταλαβαίνω! Τι σημαίνει «βάρα νομή»; Τι σχέση έχει με το σανό;

Γιώργος:

Αμάν, βρε Μίνα κι εσύ! Δεν ξέρεις τίποτα από στρατό;

Μίνα:

Ναι, πέρασε πολύς καιρός, από τότε που πήγα φαντάρος και δεν θυμάμαι! Είσαι με τα καλά σου; Πού να ξέρω από στρατό;

Γιώργος:

Καλά, καλά!! (μόνος προς το κοινό) Γυναίκες! Πα, πα, πα!

Τέλος πάντων. Στο στρατό για κάθε δουλειά που κάνουν παίζουν την τρομπέτα. Τα πρωινά για προσκλητήριο, το μεσημέρι για συσσίτιο κτλ. Ε, όταν θα τάζαν τα ζώα, τους έπαιζαν την τρομπέτα που σήμαινε, πως έπρεπε να ταϊστούν τα άλογα.

Μίνα:

Μάλιστα, κατάλαβα! Για συνέχισε, να δω πού το πας;

Γιώργος:

Πού είχα μείνει; Μου έκανες σκατά την ιστορία.

Μίνα:

Στον μούτσο.

Γιώργος:

Α, ναι! «Μα καπετάνιε, δεν έχουμε σανό» λέει ο μούτσος...

Μίνα:

Το είπες αυτό.

Γιώργος:

«Κάνε αυτό που σου λέω!» λέει ο καπετάνιος.

Μίνα:

Και αυτό το είπες.

Γιώργος:

Είπα πως τα άλογα ηρέμησαν;

Μίνα:

Ε, αυτό δεν το είπες.

Γιώργος:

Έτσι λοιπόν!! Ακούνε τα άλογα τον ήχο της τρομπέτας και ηρεμούν. Σε λίγο όμως, τα άλογα αρχίζουν πάλι την φασαρία. Ο πλοίαρχος διατάζει πάλι «Βάρα νομή!!». Ακούνε πάλι τα άλογα την τρομπέτα και ησυχάζουν. Είχαν συνδυάσει τον ήχο με την τροφή τους και νόμιζαν πως θα τα ταΐσουν και ηρεμούσαν. Όταν αργούσε το φαΐ, πάλι διαμαρτύρονταν. Ξανά η τρομπέτα. Έτσι το πλοίο έφτασε στον προορισμό του. Έτσι θα κάνεις κι εσύ! Θα υπόσχεσαι μέχρι τέλος του μήνα. Μετά, την άλλη βδομάδα, στις δεκαπέντε και πάει λέγοντας... Μέχρι να βρούμε λεφτά, να τους πληρώσουμε.

Μίνα:

Αυτό κάνουν οι πολιτικοί μαζί μας, χρόνια τώρα.

Γιώργος:

Είδες; Το ίδιο θα κάνουμε τώρα κι εμείς.

Μίνα:

Και πού θα τα βρούμε;

Γιώργος:

Ε;

Μίνα:

Τα λεφτά, λέω!! Πού θα τα βρούμε;

Γιώργος:

Σου είπα, η θεία μου είναι άρρωστη και όπου να 'ναι τα τινάζει.

Μίνα:

Καλά, αυτό το ακούω χρόνια τώρα. Αυτή θα μας θάψει όλους. Γιατί δεν της ζητάς μια προκαταβολή;

Γιώργος:

Σου είπα! Καλύτερα να της ζητήσεις την ψυχή της, παρά λεφτά. Μια φορά που της ζήτησα, άρχισε να μου κλαίγεται τόσο που λίγο έλειψε να της δώσω εγώ λεφτά.

Μίνα:

Πού ξέρεις πως έχει λεφτά;

Γιώργος:

Έχει, το ξέρω!!

Μίνα:

Πού το ξέρεις;

Γιώργος:

Βρε, Μίνα!! Τι ψάχνεις τώρα, δεν με πιστεύεις;

Μίνα:

Τι να σε πιστέψω, λες και καμιά αλήθεια;

Γιώργος:

Δεν θυμάσαι που έλεγε ο πατέρας μου, ότι αυτή η παλιόγρια θα ψοφήσει πάνω στις λίρες;

Μίνα:

Ναι, όσα είχε αυτός, θα έχει και η θεία σου.

Γιώργος:

Αυτή είναι άλλο! Είχε άντρα έμπορο στο χάλι της Πόλης, έτσι έλεγαν την λαχαναγορά. Και αυτοί όσο να 'ναι κέρδιζαν πολλά. Άσε που και οι δύο τους ήταν τσιγκούνηδες! Έκαναν το σκατό τους παξιμάδι και έκαναν τις οικονομίες τους λίρες. Μου φαίνεται πως δεν έκαναν παιδιά, για να μην ξοδευτούν.

Μίνα:

Τόσα χρόνια που ζει θα τα έχει ξοδέψει. Πόσα χρόνια είναι που πέθανε ο θείος σου;

Γιώργος:

Πάνω από είκοσι. Αλλά αυτά δεν τελειώνουν σου λένε.

Μίνα:

Θα δούμε! Ο πατέρας σου δεν την χώνευε. Αδελφή του ήταν;

Γιώργος:

Όχι! Αδελφή της μάνας μου ήταν. Ο πατέρας μου δεν την χώνευε γιατί, όποτε χρειάστηκε τη βοήθεια τους, του την αρνήθηκαν. Θεός συγχωρέσ' τον. *(χτυπάει το τηλέφωνο)*

Μίνα:

Παρακαλώ; *(ακολουθεί συνομιλία. Η «φωνή» μπορεί να ακούγεται, αλλά μπορεί και όχι)*

Φωνή:

Την κυρία Ασημίνα Γεωργίου, παρακαλώ!

Μίνα:

Η ίδια...

Φωνή:

Ευτυχία Χαραλαμπίδου λέγομαι, κυρία Γεωργίου, και σας παίρνω από την εταιρία Σι Μπι Ες εκ μέρους της τράπεζας Πάρτα, με αριθμό μητρώου 31,για την δόση του δανείου σας που βρίσκεται σε καθυστέρηση.

Μίνα:

Ναι... ξέρετε... είχαμε μια δυσκολία...

Φωνή:

Καταλαβαίνω, αλλά πρέπει να καταθέσετε αύριο.

Μίνα:

Αδύνατον! Δεν μπορούμε αύριο...

Φωνή:

Κυρία μου, βάση της σύμβασης σας, πρέπει να πληρώνετε...

(ο Γιώργος κάνει σήματα σαν να λέει: «Πες στο τέλος του μήνα»)

Μίνα:

Μέχρι τέλος του μήνα...

Φωνή:

Δεν με καταλάβατε, πρέπει να την καταθέσετε αύριο.

Μίνα:

Δεν μπορούμε τώρα...

Φωνή:

Η τράπεζα σας χρεώνει με τόκους υπερημερίας και δεν σας συμφέρει.

Μίνα:

Ναι! Το ξέρω! Αλλά τι να κάνουμε...

Φωνή:

Όπως σας είπα, δεν σας συμφέρει και επιπλέον μπορεί η τράπεζα να λάβει δικαστικά μέτρα.

Μίνα:

Ναι, καταλαβαίνω!! Αλλά...

Φωνή:

Πρέπει λοιπόν αύριο, να καταθέσετε τη δόση.

Μίνα:

Και τι θέλεις να κάνω, κοπελιά μου, να τα γεννήσω ή να κάνω πιάτσα στην Συγγρού. Δεν έχουμε τώρα σου είπα. ..

Φωνή:

Αυτό είναι δικό σας θέμα. Εμάς μας ενδιαφέρει, να τα καταθέσετε.

Μίνα:

Μα σου είπα ...

Φωνή:

Να τα δανειστείτε από κάπου...

Μίνα:

Ε, άι στο διάολο. (χτυπάει το τηλέφωνο κάτω)

Γιώργος:

Τι σου είπε;

Μίνα:

Τι να μου πει ; Δεν άκουγες: Μ' έπρηξε!! Πρέπει και πρέπει!! Άι στο διάολο και εσύ και η τράπεζα σου!! (ξαναπαίρνει την σφουγγαρίστρα και σφουγγαρίζει με μανία. Χτυπάει η πόρτα. Η Μίνα πάει να ανοίξει)

Γιώργος:

Ποιος είναι;

Μίνα: (απ' έξω)

Ο προκομμένος, ο φίλος σου!

Γιώργος:

Α! Νίκο, έλα μέσα! Έλα, κάτσε!

Μίνα: (τον παίρνει από τα μούτρα)

Τι έγινες εσύ; Γιατί χώρισες με την Μαίρη;

Νίκος: (σηκώνει τους ώμους του)

Μίνα:

Έτσι είστε εσείς οι άντρες, άχρηστοι!! Δέκα χρόνια τραβολογάς το κορίτσι και τώρα το παρατάς.

Νίκος: (συννεσταλμένα)

Δεν την παράτησα εγώ!

Μίνα:

Αυτή σε παράτησε;

Νίκος:

Όχι.

Μίνα:

Τι τότε; Θα με τρελάνεις εσύ!

Νίκος:

Τι να κάνουμε, ρε Μίνα; Άνεργος εγώ, με τετράωρη εργασία σε σούπερ μάρκετ αυτή, πώς θα παντρευόμαστε; Ποιος θα μας συντηρούσε; Ο πατέρας της ή ο πατέρας μου; Χώρια που του κόψανε και τον μισθό και δεν μπορεί πια, ούτε εμένα, να βοηθά.

Μίνα:

Άχρηστοί είστε! Άχρηστοι, όλο βλακείες κάνετε κι εσύ κι ο φίλος σου από εδώ!! (πηγαίνει στην κουζίνα)

Νίκος:

Τι έχει αυτή; Της το είπες;

Γιώργος:

Είσαι με τα καλά σου;

Νίκος:

Ε! Γιατί έχει τα νεύρα της; Έχει τα ρούχα της;

Γιώργος:

Πήρανε πάλι από την τράπεζα και την προήξανε.

Νίκος:

Α!

Μίνα:

Να σας φτιάξω καφέ ή θέλετε κάτι άλλο;

Γιώργος:

Θα σου έλεγα τώρα τι θέλουμε, αλλά άστο καλύτερα.

Νίκος:

Μην κάνεις κόπο.

Μίνα:

Ναι, η ευγένεια σε μάρανε, θέλεις ή δεν θέλεις καφέ.

Γιώργος:

Φτιάξε μας κανένα φραπεδάκι. (φεύγει η Μίνα)

Νίκος:

Ρε συ, σκεφτόμουνα αυτό που μου είπες, αλλά...

Γιώργος:

Τι αλλά, ρε μαλάκα, τι αλλά! Είναι το τέλειο σχέδιο.

Νίκος:

Θα μας πιάσουν!

Γιώργος:

Πόσους έχουν πιάσει μέχρι τώρα;

Νίκος:

Με την γκαντεμιά που μας κατέχει, εμάς θα μας πιάσουν.

Γιώργος:

Τι το γουρσουζεύεις, ρε! Έχω σκεφτεί όλες τις λεπτομέρειες.

Νίκος:

Για πες.

Γιώργος:

Σκάσε, έρχεται! (πιο δυνατά) «Τις λεπτομέρειες» μου λέει «θα στις εξηγήσω, όταν έρθεις!!»

Μίνα: (φέρει τους καφέδες)

Τι λέτε;

Γιώργος:

Να! Του έλεγα για τον δικηγόρο της θείας μου, που με πήρε τηλέφωνο.

Μίνα:

Πότε έγινε αυτό;

Γιώργος:

Α! Δεν στο είπα, ε; Σήμερα πήρε στη δουλειά.

Μίνα:

Και τι ήθελε;

Γιώργος:

Α! Εγώ τον είχα πάρει και δεν τον βρήκα. Είχα αφήσει μήνυμα στην γραμματέα του και με πήρε πίσω.

Μίνα:

Εσύ τι τον ήθελες;

Γιώργος:

Α! Η θεία μου με πήρε και μου ζήτησε να τον πάρω. Να μεσολαβήσει για να μπει στο γηροκομείο, γιατί δεν μπορεί πια να αυτοεξυπηρετηθεί.

Μίνα:

Και τότε περίμενες να μου τα πεις όλα αυτά;

Γιώργος:

Να, μωρέ! Είμαι ζαλισμένος με όλη αυτή την κατάσταση και ξεχάστηκα . Είχα την εντύπωση πως σου το 'πα.

Μίνα:

Δεν είμαστε καλά, τα έχεις χάσει για τα καλά μου φαίνεται. Τελικά τι έγινε;

Γιώργος:

Να! Μου είπε πως θα ασχοληθεί. Πρέπει να πάω κι εγώ στην Κωνσταντινούπολη. Εκεί θα μου πει τις λεπτομέρειες. Να μάθω κι εγώ τα περιουσιακά στοιχεία της θείας μου.

Μίνα:

Μα τι λες τώρα! Εδώ χανόμαστε κι εσύ ετοιμάζεσαι για ταξίδια; Και

αντί να το συζητήσεις μαζί μου, το συζητάς με τον Νίκο; Μήπως είστε εραστές; (Νίκος και Γιώργος που ήταν τετ α τετ , τραβιούνται)

Γιώργος:

Τι λες τώρα; Και βέβαια θα το συζητήσουμε. Πάντως και μένα μου φαίνεται καλή ιδέα, να πάω στην Κωνσταντινούπολη. Μην νομίζει η θεία μου, ότι την παραμελώ. Έχω να πάω μερικά χρόνια.

Μίνα:(φεύγει προς την κουζίνα μουρμουρίζοντας)

Ναι, και σε αποκληρώσει..

Νίκος:

Τι είναι όλα αυτά ; Ποιος δικηγόρος, ποια θεία;

Μίνα: (βγάζει το κεφάλι από την κουζίνα)

Και πότε λες να πας;

Γιώργος: (στον Νίκο)

Σκάσε, θα μας ακούσει!! (στην Μίνα) Δεν ξέρω ακόμα, θα δούμε. (Η Μίνα μπαίνει ξανά στην κουζίνα)

Νίκος:

Έλα, λέγε.

Γιώργος:

Ετοιμάζω το άλλοθι μας. Σκάσε, και θα σου εξηγήσω! Μόνο μην μας ακούει.

Νίκος:

Δεν μας ακούει, λέγε.

Γιώργος:

Της είπα, πως η θεία μου έχει πολλά λεφτά και πως αν πεθάνει, θα την κληρονομήσω.

Νίκος:

Όντως έχει λεφτά;

Γιώργος:

Τι να έχει, ρε. Τα λεφτά που της άφησε ο θείος, τα έφαγε στους γιατρούς. Τρεις εγχειρίσεις έχει κάνει και θέλει να κάνει κι άλλη. Θέλει να ζήσει διακόσια χρόνια. Γι' αυτό με πήρε τηλέφωνο.

Νίκος:

Ο δικηγόρος;

Γιώργος:

Ποιος δικηγόρος;

Νίκος:

Δεν είπες πως σε πήρε ο δικηγόρος της;

Γιώργος:

Ντιπ μπουμπούνας είσαι, ρε φίλε; Έτσι είπα στη Μίνα. Να δώσω κύρος στον ισχυρισμό μου. Κατάλαβες τώρα;

Νίκος:

Ναι! Κατάλαβα! Πως δεν κατάλαβα! Οι συνηθισμένες μαλακίες σου.

Τηλέφωνο σε πήρε κανείς ή και αυτό είναι μούσι;

Γιώργος:

Η ίδια με πήρε, για να μου ζητήσει λεφτά να κάνει την εγχείριση.

Δεν της έμειναν, λέει, της ίδιας.

Νίκος:

Τώρα σώθηκε, η καημένη!

Γιώργος:

Της είπα να πουλήσει το σπίτι που μένει και να μπει στο γηροκομείο και με διαολόστειλε.

Νίκος:

Και με το δίκιο της. Τώρα τι θα κάνεις;

Γιώργος:

Τι θα πει, τι θα κάνω; Θα της πούμε πως θα πάω να τη δω στην

Πόλη.

Νίκος:

Της θείας;

Γιώργος:

Ποιάς θείας, μωρέ ηλίθιε; Της Μίνας... σους έρχεται! Άλλαξε θέμα.

Νίκος:

Λες πράγματι να βίασε ο Στρος Καν την καμαριέρα;

Γιώργος:

Τι να σου πω; Με τόσες κατάρες που έχει φάει! (η Μίνα μπαίνει μέσα)

Μίνα:

Πάλι για πηδήματα μιλάτε; (παίρνει κάτι και φεύγει)

Γιώργος: (τον μουντζώνει)

Να, μαλάκα! Άλλο θέμα δεν ξέρεις;

Νίκος:

Τι να σου πω! Αυτό μου ήρθε.

Γιώργος:

Σου λείπει το πήδημα και όλο τον Στρος Καν και την καμαριέρα σκέφτεσαι, μου φαίνεται.

Νίκος:

Δεν μου λείπει.

Γιώργος:

Τι δεν σου λείπει;

Νίκος:

Αυτό που μόλις είπες. Έχω την Λόλα, την ξέχασες;

Γιώργος:

Καλά, εσύ δεν είπες πως είναι σα πατσαβούρα;

Νίκος:

Είναι καλύτερα από την χήρα με τα πέντε ορφανά.

Γιώργος: *(πάλι τον μουντζώνει)*

Να, μαλάκα!

Νίκος:

Άσε τις μαλακίες και λέγε για το σχέδιο σου να δω, πού το πας;

Γιώργος:

Κάτσε να βάλω την τηλεόραση. Μη στήσει αντί και μας ακούσει.

(βάζει την τηλεόραση. Μουσικό πρόγραμμα. Οι δύο τους συζητάνε. Το κοινό δεν τους ακούει)

Τέλος Β' Σκηνής

Σκηνή Γ'

(Στο καφενείο της πρώτης πράξης. Ο καφετζής στο τηλέφωνο.)

Αντρέας:

Έλα Αλέξη! Ο Αντρέας είμαι... ναι, ναι στο καφενείο! Ετοιμάζομαι για το βράδυ... Έλα να σου πω... ξέρω δεν είναι εποχές καλές, αλλά να... μπορείς να διευκολύνεις; Κανά χιλιάρικο και θα στο επιστρέψω σ' ένα μήνα... αν μπορείς! ... Ναι, καταλαβαίνω... Μην το συζητάς, ξέρω ξέρω... Όχι για όνομα του Θεού, δεν το θέτω ως ανταπόδοση στη βοήθεια που σου προσέφερα κάποτε. Αν είναι δυνατόν! Με ξέρεις. Απλώς στριμώχθηκα και δεν ξέρω τι να κάνω... Όχι, όχι δεν θέλω να μπλεχτώ με τράπεζες... βλέπω κι αυτούς που το έκαναν... τέλος πάντων, τα λέμε! (Κλείνει το τηλέφωνο. Ακουμπάει στον πάγκο, κρατάει το κεφάλι του. Μπαίνει η Μαίρη. Κοιτάζει δεξιά αριστερά σαν να ψάχνει κάποιον.)

Αντρέας:

Έλα κόρη μου, θέλεις κάτι;

Μαίρη:

Ε! Μήπως πέρασε ο Νίκος απ' εδώ;

Αντρέας:

Όχι, κόρη μου, δεν τον είδα σήμερα. Είχατε ραντεβού;

Μαίρη:

Α, όχι! Απλώς... Ευχαριστώ. (Πιάνει το κινητό της να τηλεφωνήσει.

Το κλείνει. Εκείνη την ώρα μπαίνει ο Νίκος)

Νίκος:

Γεια!

Μαίρη:

Γεια!

(διστακτικοί και οι δύο)

Νίκος:

Τι κάνεις;

Μαίρη:

Καλά! Εσύ;

(Ο Νίκος σηκώνει τους ώμους)

Μαίρη:

Βρήκες δουλειά;

Νίκος:

Όχι, αλλά...

Μαίρη:

Σ' ένα ξυλουργείο θέλουν εργάτες.

Νίκος:

Ε! Σε τέτοιες δουλειές θέλουν ξένους.

Μαίρη:

Όχι! Θα προτιμηθούν Έλληνες, λέει η αγγελία. Να, δεξ! Πήγα κι εγώ, αλλά ήθελαν άντρες. Γι' αυτό σου τηλεφώνουσα αλλά το έχεις κλειστό.

Νίκος:

Μου χάλασε!

Μαίρη:

Τι;

Νίκος:

Το κινητό, λέω! Μου χάλασε.

Μαίρη:

Θα πας για τη δουλειά;

Νίκος:

Θα κάνουμε μια δουλειά με τον Γιώργο.

Μαίρη:

Με το Γιώργο; Τι δουλειά να κάνεις με τον Γιώργο; Μη μπλέξεις μ' αυτόν, σε παρακαλώ!

Νίκος:

Μαίρη, ξέχασες μου φαίνεται, πως χωρίσαμε. Δεν θα μου πεις εσύ, τι θα κάνω.

Μαίρη: (θυμωμένη)

Κάνε ότι θέλεις, τι με νοιάζει εμένα!(φεύγει)

Νίκος:

Μαίρη!

Μαίρη:

Τι;

Νίκος: Τίποτα!

(φεύγει η Μαίρη. Ο Νίκος κάθεται σ' ένα τραπέζι σκεφτικός)

Αντρέας:

Να σου φέρω κάτι; *(ο Νίκος σηκώνεται απότομα και φεύγει)* Τι πάθανε σήμερα αυτοί; Αχ, τα νιάτα!

(μπαίνει ο Γιώργος)

Γιώργος:

Γιατί τρέχει αυτός;

Ανδρέας:

Πού να ξέρω κι εγώ; Μαζί σας θα ασχολούμαι;

Γιώργος:

Σήμερα βλέπω εσύ έχεις τα νεύρα σου.

Ανδρέας:

Με συγχωρείς. Μάλλον τρέχει πίσω από την Μαίρη. Λίγο πριν ήταν εδώ. Να σου φέρω κάτι;

Γιώργος:

Ξέρεις...

Ανδρέας:

Ξέρω, ξέρω. Δεν θα έχεις λεφτά.

Γιώργος:

Όχι δεν είναι αυτό. Αύριο φεύγω για Κωνσταντινούπολη και δεν πρέπει να.... Ξέρεις. Πρέπει να κάνω οικονομίες ... Τα λεφτά είναι λίγα. Όταν γυρίσω όμως, θα το κάψουμε.

Ανδρέας:

Ναι! Σίγουρα.

Γιώργος:

Σίγουρα, σου λέω. Γι αυτό πάω Κωνσταντινούπολη. Έχω να παίρνω κάτι λεφτά.

Ανδρέας:

Τι; Καμιά κληρονομιά;

Γιώργος:

Ε, όχι ακόμα! Αλλά θα πάρω καμιά προκαταβολή. Δεν θα αργήσει να έρθει και η κληρονομιά.

Ανδρέας:

Η θεία σου μου είχες πει, έ; Λες να πάρεις αρκετά;

Γιώργος:

Έτσι λέω. Η θεία μ' αγαπάει και δεν θα μου χαλάσει χατίρι.

Άλλωστε δεν έχει κανέναν άλλο στη ζωή

Ανδρέας:

Ρε σύ, Γιώργο, αν πάρεις τα λεφτά που λες, μπορείς να μου δανείσεις κανένα χιλιάρικο ; Θα στο επιστρέψω σ' ένα μήνα.

Γιώργος:

Γιατί όχι, ρε Αντρέα; Τι φίλοι είμαστε; Πες, πως έγινε.

Ανδρέας:

Γεια σου, ρε Γιώργο!! Δεν ξέρεις τι ανακούφιση μου φέρνεις. Κάτσε να σου βάλω ένα ουζάκι. (του βάζει το ούζο κι έρχεται και κάθεται μαζί του)

Ανδρέας:

Με συγκίνησες, ρε μπαγάσα!! Ούτε συγγενείς, ούτε άτομα που είχα ευεργετήσει στο παρελθόν, δεν δέχτηκαν να βοηθήσουν. Είχα απελπιστεί. Εσύ όμως! Έχεις χρυσή καρδιά, ρε μπαγάσα. Σ' ευχαριστώ.

Γιώργος:

Μην το συζητάς, δεν αξίζει τον κόπο. Τι είναι ένα χιλιάρικο;

Ανδρέας:

Μην το λες! Οι καιροί είναι δύσκολοι, δεν ξέρει κανείς από πού να κρατηθεί. Από ποιον να ζητήσει βοήθεια. Από συγγενή, από φίλο ή από κάποιον που του χρωστάει χάρη; Συγγενής δεν υπάρχει. Μόνο συμφέρον. Φίλος με την έννοια φίλου, σπάνια. Γεμίσαμε φίλους στο φέϊσμπουκ! Στην πραγματική ζωή όμως;

Γιώργος:

Δε βαριέσαι!

(ο Αντρέας συνεχίζει λες και δεν άκουσε τον Γιώργο. Αναστενάζει)

Ανδρέας:

Είχα κι εγώ κάποτε έναν πραγματικό φίλο, τον Ορέστη. Αν ζούσε αυτός!

Γιώργος:

Δεν μας έχεις πει ποτέ γι' αυτόν.

Ανδρέας:

Μαζί ξεκινήσαμε, σε άλλες, δύσκολες εποχές. Σαλεπιτζής αυτός, καστανάς εγώ. Κάθε πρωί συναντιόμασταν, τα λέγαμε για λίγο κι ύστερα τραβάγαμε για το μεροκάματο. Εγώ κατάφερα κι έφτιαξα αυτή την τρύπα. Αυτός έμεινε στο δρόμο, αλλά τα έβγαζε πέρα και συντηρούσε την οικογένεια του. Εγώ συνέχιζα να τον συναντώ κάθε μέρα, να πιω το σαλέπι μου, να πούμε δυο κουβέντες και να έρθω να ανοίξω το μαγαζί. Ένα πρωινό δεν τον βρήκα στο συνηθισμένο του πόστο. Δεν ανησύχησα! Κάτι θα του έτυχε, σκέφτηκα! Αλλά δεν άργησε να φτάσει το κακό μαντάτο. Τον βρήκανε μισοπεθαμένο μες στο χιόνι, δίπλα από τις γραμμές του ηλεκτρικού. Είχε κολλήσει η ρόδα του καροτσιού στο χιόνι και στην προσπάθεια του να το ξεκολλήσει, έπεσε κάτω και δεν ξανασηκώθηκε. Ο Θεός να τον συγχωρέσει. *(αναστενάζει και βάζει λίγο ποτό να πει)*

Γιώργος:

Θλιβερή ιστορία. Γιατί την θυμήθηκες τώρα;;

Ανδρέας:

Θα σου πω! Όταν πέθανε ο φίλος μου, θεώρησα υποχρέωση μου, να προσέχω την γυναίκα του και τον γιο του τον Αλέξη. Τους βοήθησα όπως μπορούσα, άλλοτε οικονομικά, άλλοτε ηθικά. Η κυρά Σμαράγδα ξενόπλενε, για να μεγαλώσει τον γιο της. Ο Αλέξης ήταν ταλαντούχο παιδί. Του άρεσε να βγάζει φωτογραφίες. Τον ενθάρρυνα να συνεχίσει. Είχα έναν πελάτη φωτογράφο, πήγα και τον βρήκα. Τον παρακάλεσα να τον πάρει κοντά του, να μάθει την τέχνη. Σύντομα έγινε σπουδαίος φωτογράφος και άρχισε να έχει συνεργασίες με περιοδικά μεγάλης κυκλοφορίας. Οι φωτογραφίες του βρίσκονταν παντού. Ήρθε και με βρήκε. «Νομίζω» μου είπε «πως ήρθε η ώρα να ανοίξω δικό μου μαγαζί!». Ήταν εποχές που δεν μπορούσες να πάρεις εύκολα δάνεια από τράπεζες. Είχαν ψηλό επιτόκιο και σε ξεσκονίζανε, μέχρι να στο δώσουν. Κι ο Αλέξης είχε ζητήσει δάνειο, αλλά του το απορρίψανε. Εγώ είχα ένα κομπόδεμα τότε. Ευχαρίστως του το έδωσα και άνοιξε το μαγαζί του. Δεν του ζήτησα ποτέ, να μου το εξοφλήσει. Αυτός φυσικά μου τα εξόφλησε σιγά σιγά με τα χρόνια. Αλλά το ποσό σε τόσες δόσεις και μάλιστα άτακτες εκμηδενίστηκε. Αλλά, χαλάλι!! Δεν παραπονέθηκα ποτέ. (μένει σκεπτικός για λίγο). Μέχρι τώρα!

Γιώργος:

Γιατί τώρα;

Ανδρέας: *(χαμογελάει πικρά)*

Του ζήτησα αυτό το χιλιάρικο που ζήτησα κι από σένα.

Γιώργος:

Και δεν σου το έδωσε;

Ανδρέας:

Μου είπε, να πάω σε τράπεζα. Τώρα που εγώ έχω την ανάγκη του, μου είπε να πάω σε τράπεζα. Τι του ζήτησα; Ένα ψωροχιλιάρικο. Δεν έχει, μου είπε! Δύσκολοι καιροί, μου είπε!! *(φουντώνει σαν να μιλάει στον Αλέξη)* Χέστηκα αν είναι δύσκολοι καιροί, ρε. Αφού έχεις, ρε αληθίριε, βρε αχάριστε!! Σε μένα το χρωστάς αυτό που είσαι σήμερα!! *(ηρεμεί)* Γι' αυτό σου λέω, δεν είναι λίγο πράμα αυτό που κάνεις. Με σώζεις!! Θα σου χρωστώ για πάντα ευγνωμοσύνη!

(εκείνη την ώρα μπαίνει ο Νίκος και ακούει τις τελευταίες κουβέντες.

Στον Γιώργο)

Νίκος:

Τι λέτε; Του τα είπες κι αυτού;

Γιώργος:

Σκάσε, ρε! Χαζός είσαι; Τι να του πω;

Νίκος:

Και τι λέει πως θα τον σώσεις;

Γιώργος:

Του υποσχέθηκα να τον δανείσω.

Νίκος:

Α, κατάλαβα. Ακόμα δεν τα είδαμε και...

Γιώργος:

Θα τα δούμε και μην το γρουσουζεύεις. Αρκεί εσύ, να είσαι σταθερός στην απόφασή σου.

Νίκος:

Δεν ξέρω, βρε Γιώργο! Φοβάμαι. Μήπως να το ξανασκεφτούμε;

Γιώργος:

Τρελάθηκες; Όλα είναι έτοιμα. Αύριο φεύγουμε. Δεν μου λες, μήπως έμπλεξες πάλι με την Μαίρη και σου γύρισε τα μυαλά;

Νίκος:

Ό... όχι...

Γιώργος: (με πανικό)

Δεν νομίζω να της είπες τίποτα.

Νίκος:

Όχι! Όχι! Μην ανησυχείς. Δεν είμαι τόσο χαζός.

Γιώργος:

Τότε;

Νίκος:

Τέλος πάντων. Πάμε και ο Θεός βοηθός.

Γιώργος:

Α, έτσι μπράβο! Έτσι σε θέλω. Αισιόδοξο και όλα θα πάνε καλά.

Νίκος:

Μακάρι.

Τέλος Γ' σκηνής

Σκηνή Δ'

(μια τράπεζα , δύο πελάτες μια ηλικιωμένη και μια νέα γυναίκα κάθονται στις καρέκλες, ο ταμίας ξεφυλλίζει έγγραφα)

Γιαγιά:

Μη με ρωτάς σε τι χάλια είναι τα νοσοκομεία μας! Χτες πήγα να με εξετάσουν γιατί είχα ένα πόνο στο στήθος. Με το που πάω, η αίθουσα αναμονής ήταν γεμάτη. Λέω σ' έναν νέο να μου δώσει τη θέση του και κάθομαι. Α, πολύ ευγενικό παιδί δε λέω, αμέσως σηκώθηκε. Δε θυμάμαι τι με είπε πως έχει και ήταν στο νοσοκομείο. Τέλος πάντων τι έλεγα; Α ναι! Με είχαν και περίμενα, αν έχεις το Θεό σου, μέχρι τις τρεις το απόγευμα. Τέλος πάντων, μη στα πολυλογώ, στις τρεις με πήρανε αίμα. «Που είναι ο γιατρός;» ρωτάω την νοσοκόμα, και τι θέλεις να με πει!! «Πήγε για ψωμί!» Ακούς! Πήγε για ψωμί! Εγώ να πεθαίνω κι αυτός να πάει για ψωμί. Με ξαναβγάλανε έξω και περίμενα άλλη μια ώρα. Δεν είχε μείνει κανείς στην αίθουσα αναμονής. Ούτε ένας για να πούμε δυο λογάκια. Κι εγώ σηκώθηκα κι έφυγα. Προχτές στην εφορία...

(η νεαρή σηκώνεται να πάει στο ταμείο)

Ταμίας:

Μια στιγμή κυρία μου, να τελειώσω τη δουλειά μου και θα σας καλέσω.

Νεαρή:

Ναι!! Από την πολλή δουλειά έβγαλε ο κώλος σου κάλο.

(η νεαρή κάθεται στη θέση της απρόθυμα. Είναι εκνευρισμένη.

Κάθεται μακριά από τη γιαγιά)

Γιαγιά: (στη νέα)

Κι εσείς τη σύνταξη θα πάρετε;

Νεαρή:

Εγώ σύνταξη; Δεν είμαστε καλά!

Γιαγιά:

Κι εγώ! Θέλω να πάρω ένα δώρο για τα γενέθλια της εγγονής μου.

Τα παπούτσια σας είναι καινούργια;

Νεαρή:

(που δεν θέλει να πιάσει κουβέντα). Τι είναι τούτη πάλι σήμερα!

(σηκώνεται απότομα και πάει στο ταμείο. Την ώρα εκείνη χτυπά το

τηλέφωνο της τράπεζας. Ο ταμίας το σηκώνει, η νέα γυρίζει στη θέση

της θυμωμένη.)

Ταμίας:(στο τηλέφωνο).

Ναι, αγάπη μου!! Κι εγώ σε σκέφτομαι! *(στέλνει φιλιά)* Μιτςμιτς!

Ανυπομονώ να βρεθώ στην αγκαλιά σου... Σε μισή ώρα σχολάω...

πού θα βρεθούμε; ... ανυπομονώ...

(η ηλικιωμένη που καθόταν λίγο παραπέρα, αλλάζει θέση κι έρχεται στην διπλανή καρέκλα με την νέα κι αρχίζει να επεξεργάζεται το μπουφάν της. Η νέα πετάγεται και πάει στο ταμείο)

Νεαρή:

Μα επιτέλους, άνθρωπε μου!

Ταμίας:

Ένα λεπτό κυρία μου, ένα λεπτό! Βλέπετε μιλάω στο τηλέφωνο.

Είναι θέμα της υπηρεσίας.

(η νέα ξανακάθεται μακριά από την γριά)

Ταμίας:

Τίποτα, αγάπη μου!! Μια παράξενη πελάτισσα. Λοιπόν σ' αφήνω τώρα, μη με δειρεί κιόλας. Ναι αγάπη μου φιλιά μμμμτς ... κι εγώ.

(η γριά ξαναπάει κοντά στην νέα. Έχει βάλει στόχο το μπουφάν της)

Γιαγιά:

Από πού το πήρες αυτό;

Ταμίας:

Ο επόμενος!!!

Νεαρή:

Επιτέλους! Έφαγα όλη τη μέρα μου να περιμένω.

Ταμίας:

Τι να σας κάνω κυρία μου, πώς να προλάβω τόσο κόσμο;

Νεαρή:

(κοιτάζει πίσω της να δει και δεν έχει πολύ κόσμο. Ειρωνικά)

Μα είναι δυνατόν, να εξυπηρετεί μόνο ένας ταμίας τόσο κόσμο.

Ταμίας:

Έλα ντε! Αυτό αναρωτιέμαι κι εγώ, αλλά βλέπεται η ανασυγκρότηση της τράπεζας απαιτούσε μείωση προσωπικού.

Νεαρή:

Αυτό δεν είναι ανασυγκρότηση, διάλυση είναι. Τέλος πάντων, θέλω να πληρώσω το ΕΜΦΙΑ και τη ΔΕΗ.

(εκείνη την ώρα μπαίνει ένας ηλικιωμένος στην τράπεζα. Φαίνεται να μην βλέπει καλά. Προχωράει προς το ταμείο προσπαθώντας να δει ποιο νούμερο εξυπηρετείται και πέφτει πάνω στην νέα)

Νεαρή:

Αααχ!

Ηλικιωμένος :

Ω! Με συγχωρείτε!

Νεαρή:

Πρόσεχε άνθρωπε μου, πού πας!

Ηλικιωμένος :

Ναι, με συγχωρείτε! Το νούμερο της σειράς ήθελα να δω.

Νεαρή:

Καθίστε απέναντι. Από εκεί φαίνεται.

(ο πελάτης οπισθοχωρεί προς τις καρέκλες, αλλά συνεχίζει να κοιτάζει τον πίνακα με το νούμερο. Γυρνάει και κοιτάζει την καρέκλα που είναι άδεια και κάθεται ακριβώς πίσω του, όπου κάθεται η ηλικιωμένη)

Γιαγιά:

Αααα!

Ηλικιωμένος : *(πετάγεται)*

Ω! Με συγχωρείτε.

Γιαγιά:

Είσαι καλά άνθρωπε μου; Όλες οι καρέκλες είναι άδειες, πάνω μου βρήκες να καθίσεις;

Ηλικιωμένος :

Με συγχωρείτε! Δεν βλέπω ξέρετε καλά.

Γιαγιά :

Εσύ θέλεις γυαλιά, όχι εγώ!!

Ηλικιωμένος :

Έχετε δίκιο, αλλά μου σπάσανε. Θα πάω να πάρω άλλα, μόλις πάρω τη σύνταξη.

Γιαγιά:

Στην τάξη θα πας; Καθηγητής είσαι;

Ηλικιωμένος :

Όχι, μαθητής. Τι λέει η γυναίκα!!!

Γιαγιά:

Ο άντρας μου ήταν συνταξιούχος διπλωμάτης. Πέρσι πέθανε.

Ηλικιωμένος :

Ο Θεός να αναπάψει τη ψυχή του.

Γιαγιά:

Ανάθεμά την την ψηλή, μου έκαψε την καρδιά. Τόλμησε να έρθει και στην κηδεία. Πως κρατήθηκα και δεν τη ξεμάλλιασα την άτιμη.

Ηλικιωμένος : *(καταλαβαίνοντας πως δεν ακούει, φωναχτά)*

Για ποια ψηλή μου λες. Δεν καταλαβαίνω.

Γιαγιά:

Μη φωνάζεις καλέ, δεν είμαι κουφή. Για την ψηλή που ρώτησες, λέω!! Την ερωμένη του άντρα μου.

Ηλικιωμένος : *(πιο σιγά)*

Δεν είπα ψηλή, ψυχή είπα.

Γιαγιά:*(αγριεμένη)*

Έχεις δίκιο, έπρεπε να την χτυπήσω. Αλλά έννοια σου, αν την ξαναδώ, θα δει αυτή!!

(ο πελάτης κοιτάζει γύρω του και προσπαθεί να διακρίνει αν υπάρχει άλλος στην τράπεζα. Δεν βλέπει)

Ηλικιωμένος :

Δεν βλέπω την μύτη μου. Πού να ρωτήσω;(στη γριά) Τι νούμερο είναι;

Γιαγιά:

Νούμερο είναι βέβαια! Την ξέρει όλη η Καλαμαριά.

Ηλικιωμένος : *(δεν την αφήνει να συνεχίσει)*

Για το ταμείο λέω, τι νούμερο έχει; *(δείχνει κατά τον πίνακα. Η γριά καταλαβαίνει.)*

Γιαγιά:

312. Μετά είμαι εγώ, μετά εσύ. Δεν έχει άλλους, σε λίγο κλείνουν.

Υπάλληλος:

Ο επόμενος;

Γιαγιά:(πλησιάζει στο ταμείο, δίνει το βιβλιάριο της στον υπάλληλο)

Να δεις σε παρακαλώ, παιδί μου, αν μπήκε η σύνταξη;

Υπάλληλος :

Ναι, γιαγιά! Μπήκε. Θέλεις να κάνεις ανάληψη;

Γιαγιά:

Ναι, παιδί μου λειψή είναι! Αλλά τι να κάνω; Π' ανάθεμα τους, κακό χρόνο να' χουν που μας την κόψανε. Αλλά τι να κάνω, πρέπει να πάρω δώρο στην εγγονή μου. Έχει γενέθλια.

Υπάλληλος :

Να σας ζήσει!

Γιαγιά:

Α, όχι! Δεν με το ζήτησε αυτή. Αυτή είναι καλό παιδί, δεν ζητάει ποτέ. Βέβαια εκείνο το ρεμάλι που έμπλεξε, θα μπορούσε. Τέλος πάντων, τι λέγαμε;

Υπάλληλος :

Πόσα να σας βγάλω.

Γιαγιά:

Ποιος Γάλλος καλέ, Έλληνας είναι. Σας είπε πως είναι Γάλλος ; Α, τον απατεώνα!

Υπάλληλος:

Μα τι λέει, Θεέ μου. Θα μας τρελάνει. Για ποιο Γάλλο, με λες, γιαγιά;

Γιαγιά:

Την γνωρίζετε την εγγονή μου; Πολύ καλό κορίτσι, αλλά έμπλεξε μ' ένα ρεμάλι, τι να σας λέω, Θεός φυλάξει!!

Υπάλληλος

:

Δεν πειράζει, γιαγιά! Αυτό που έχει σημασία είναι να είναι ευτυχισμένοι!

Γιαγιά:

Α, άκουσε να σε πω! Δεν είναι τρόπος να μιλάς αυτός. Αυτοί μπορεί να με έχουν χεσμένη, αλλά δεν είναι ευγενικό να μου το λες με τέτοιο τρόπο.

Υπάλληλος:

Θεός φυλάξει, γιαγιά! Δεν είπα «χεσμένη». Ευτυχισμένοι είπα!!!

Γιαγιά :

Α! Πώς να είναι ευτυχισμένη, με τον Κουασιμόδο που έμπλεξε.

Υπάλληλος:

Αν είναι καλό παιδί, η εξωτερική εμφάνιση τι σε νοιάζει;

Γιαγιά:

Του μοιάζει, πως δεν του μοιάζει!! Ολόιδιος είναι, κακομούτσουνος σαν το Κουασιμόδο. Τι του ζήλεψε, Θεέ μου, κορίτσι δύο μέτρα. Το μπόι του, που είναι κοντοπίθαρος ή την ομορφιά του;

Υπάλληλος :

Τι λέει, Θεέ μου!

Γιαγιά:

Έχεις δίκιο, παιδί μου, όλο βλακείες λέει. Πα, πα, πα!! Αν ανοίξει το στόμα του, δεν ξέρει τι λέει. Άσε που είναι τσεβδός.

Ηλικιωμένος :

Άντε γιαγιά, μην αργείς! Έχουμε και δουλειές.

Γιαγιά:

Παλιές είναι, παιδί μου, αλλά τι να κάνω, αυτές έχω.

Υπάλληλος :(φωναχτά)

Πόσα λεφτά να σας βγάλω;

Γιαγιά:

Μη φωνάζεις, παιδί μου, δεν είμαι κουφή.

Υπάλληλος : (χαμηλόφωνα)

Σίγουρα τα έχεις χάσει για τα καλά!

Γιαγιά:

Ποιο γκαλά; Της πρεσβείας; Αχ!! Πού το θυμήθηκες τώρα; Τι ωραία που είχαμε περάσει...

Υπάλληλος :(φωναχτά)

Πόσα λεφτά θέλεις επιτέλους;

Ηλικιωμένος :

Άντε επιτέλους, τελειώνετε!! Κοίτα 'κει ραθυμία!! Τι θα γίνει, εδώ θα ξεχειμωνιάσουμε;...

(την ώρα εκείνη μπαίνουν στην τράπεζα δύο κουκουλοφόροι , φωνάζουν ταυτόχρονα με τον γέρο)

Κουκουλοφόροι:

Ληστεία!!!!

Γιαγιά:

Άκουσε παιδί μου, αν είσαι και παπάς με την αράδα σου θα πας.

Κουκουλοφόρος Α':

Ληστεία, λέω!!! Δεν ακούς;;

Ηλικιωμένος :

Τώρα μάλιστα!!

Γιαγιά:

Νηστεία από τώρα;

Κουκουλοφόρος Α' :

(βάζει το όπλο στη μούρη της)

Γιαγιά:

Ααα! (λιποθυμάει)

Κουκουλοφόρος Β' :

(τρέχει και πιάνει τη γιαγιά)

Κουκουλοφόρος Α' :

Όλοι κάτω!!!

(ενώ όλοι ξαπλώνουν κάτω πάει να ξαπλώσει και ο κουκ. Β')

Κουκ. Α' :

Όχι εσύ, βρε ηλίθιε!!! Δώσε την τσάντα στον ταμιά να τη γεμίσει!!

Κουκ. Β' : *(που φαίνεται να τα έχει χαμένα)*

Ποιο ταμιά;

Κουκ. Α' :

Σήκω πάνω εσύ, γιατί στην άναψα!!!

(ενώ ο ταμιάς σηκώνεται, το όπλο του Κουκ. Α' εκπυρσοκροτεί. Στην συνέχεια του πέφτει από το χέρι. Ο ταμιάς δευτερόλεπτα μένει όρθιος και μετά πέφτει. Ο Κουκ. Α' μένει αποσβολωμένος. Ο Κουκ.

*Β'πέφτει και αυτός. Ακούγονται σειρήνες περιπολικού που πλησιάζει
. Ο Κουκ Α' το βάζει στα πόδια)*

Κουκ. Β':*(που συνέρχεται)*

*Γιώργο, περίμενε!!! (Σηκώνεται, παίρνει το όπλο που είχε πέσει κάτω
και ακολουθεί τον πρώτο.)*

Τέλος σκηνής Δ'

Σκηνή Ε'

(Στο καφενείο της πρώτης πράξης. Ο Γιώργος κοιμάται ακουμπισμένος στο τραπέζι. Μπαίνουν δύο αστυνομικοί.)

Αστυνόμος Α':

Κοίτα τον μαλάκα που κοιμάται!

Αστυνόμος Β':

Τώρα θα δει αυτός!! (Βγάζει το γκλοπ του και το βαράει πάνω στο τραπέζι) Ξύπνα, ρε! Για ξενοδοχείο το πέρασες το μαγαζί;
(ο Γιώργος πετάγεται)

Γιώργος :

Τι; Τι;

(όσο διαδραματίζονται αυτά μπαίνει ο καφετζής και αλλάζει το σκηνικό. Ο Μπάγκος στην μέση σαν έδρα δικαστηρίου)

Αστυνόμος Α':

Κοίτα τι ρωτάει!!!

Αστυνόμος Β':

Ρωτάς, ρε; Δολοφόνε!

Αστυνόμος Α':

Γιατί ρε τον σκότωσες; Τι σου έκανε;

Αστυνόμος Β':

Δεν σκέφτηκες, αν έχει οικογένεια; Ε; Παιδιά;...

Αστυνόμος Α':

Μάνα.. Πατέρα...

Αστυνόμος Β':

Λέγε, ρε!

Γιώργος:

Εγώ... δεν... δεν το ήθελα.

Αστυνόμος Α':

Δεν το ήθελες; Και πώς πέθανε ρε ο άνθρωπος; Έμφραγμα έπαθε;

Γιώργος:

Ο... Όχι, τον πυροβόλησα!!

Αστυνόμος Β':

Τότε τι μας λες «δεν το ήθελα»; Το ήθελες και το παρά ήθελες.

Αστυνόμος Α':

Δεν τη γλυτώνεις την κρεμάλα.

Αστυνόμος Β':

Τουφεκισμό θέλεις εσύ!!

Γιώργος:

Όχι, όχι!! Δεν...

Αστυνόμος Α':

Σκάσε και κάτσε κάτω, ρε!

(ο Γιώργος κάθεται)

Αστυνόμος Β':

Σήκω πάνω, ρε! Έρχεται ο δικαστής.

(μπαίνει ο δικαστής)

Δικαστής:

Να προσέλθουν οι μάρτυρες!!

(μπαίνει ο γέρος της τράπεζας)

Ηλικιωμένος:

Ναι, κύριε δικαστά!! Τον πυροβόλησε εν ψυχρώ. Μετά το έβαλε στα πόδια. Εγώ τον κυνήγησα...

Δικαστής:

Καλά, καλά!! Άλλος.

(μπαίνει η κουφή γιαγιά)

Δικαστής:

Τι γνωρίζεται για την υπόθεση;

Γιαγιά:

Α, δεν ήταν στην θέση εκείνη. Μετά ήρθε! Εγώ ήμουν στο ταμείο να πάρω την σύνταξη. Ξέρετε η εγγονή μου είχε γενέθλια. Α, πολύ καλό κορίτσι η εγγονή μου, αλλά έμπλεξε μ' ένα ρεμάλι. Τι να σας πω!!

Δικαστής:

Καλά, καλά! Δεν μας ενδιαφέρουν αυτά . Μείνετε στην υπόθεσή μας. Αυτός πυροβόλησε τον ταμία;

Γιαγιά:

Όχι, καλέ!! Ποια Λαμία; Στην Αθήνα πήγανε.

Δικαστής:

Μα τι λέει;

Αστυνόμος Α':

Κουφή είναι, μιλάτε δυνατά.

Δικαστής:

Α, μάλιστα !!!(δείχνει τον Γιώργο και ρωτά δυνατά)Αυτός σκότωσε τον ταμία;

Γιαγιά:

Ναι, αυτός!! Τον πυροβόλησε.

Δικαστής:

Ευχαριστώ! Μπορείτε να πηγαίνετε.

Γιαγιά:

Να πλένεται; Ποιος να πλένεται;

Αστυνόμος Β':

Έλα, γιαγιά!! Θα σου εξηγήσω εγώ.

Γιαγιά:

Ναι, παιδί μου!! Θα τα πω όλα εδώ.

Δικαστής: Φέρτε τον συνένοχο.

(ο Αστυνόμος φέρνει τον Νίκο)

Νίκος:

Δεν φταίω εγώ, κύριε δικαστά!! Αυτός φταίει για όλα!! Εγώ είμαι αθώος. Με ξεγέλασε. Εμένα μου είπε, ότι θα πάμε Κωνσταντινούπολη. Αυτός σκότωσε τον ταμία. Εγώ δεν έχω καμιά συμμετοχή. Αυτός, ναι αυτός, φταίει!!!

(πετάγεται και η Μαίρη. Με ύφος δικηγόρου)

Μαίρη:

Ναι, κύριε δικαστά!!! Αυτός είναι ο ένοχος. Ο Νίκος μου είναι αθώος. Προτείνω να τον καταδικάσετε με την εσχάτη των ποινών. Θάνατος!

(πετάγεται κι η Μίνα)

Μίνα:

Ναι, θάνατο!! Έτσι κι αλλιώς είναι άχρηστος. Δεν ωφελεί σε τίποτα.

Σε κανέναν δεν θα λείψει. Ναι! Θάνατος!!!

Μαίρη:

Θάνατος!

Νίκος:

Θάνατος!

Μίνα:

Θάνατος!

Γιαγιά:

Θάνατος!

Ηλικιωμένος:

Θάνατος!

Αστυνόμοι:

Θάνατος! Θάνατος!

Γιώργος:

Όχι, όχι, όχι...

(σκοτάδι)

Τέλος Ε' σκηνής

Σκηνή Στ'

(Στο καφενείο της πρώτης πράξης, ο Γιώργος κοιμάται στο τραπέζι. Ονειρεύεται και φωνάζει «Όχι, όχι!!!» Μπαίνει ο καφετζής.)

Καφετζής:

Γιώργο, Γιώργο ξύπνα!

Γιώργος:

Δεν το ήθελα!!

Καφετζής:

Τι δεν ήθελες;

Γιώργος:

Τι;

Καφετζής:

Ονειρευόσουν και φώναζες :«Όχι όχι, δεν το ήθελα!!». Σε άφησα ένα λεπτό και σε πήρε ο ύπνος.

Γιώργος:

Είμαι άυπνος από το ταξίδι.

Καφετζής:

Γιατί δεν πας να κοιμηθείς;

Γιώργος:

Περιμένω τον Νίκο. Άνοιξε την τηλεόραση, να ακούσουμε ειδήσεις.

Αντρέας:

Θέλεις να ακούσεις τα κατορθώματα της κυβέρνησης ή της τρόικας;

Γιώργος:

Ν' ακούσουμε καμιά μαλακία, να περάσει η ώρα.

Παρουσιαστής:(στην τηλεόραση)

Οι εκπρόσωποι της τρόικας που συναντήθηκαν με τον πρωθυπουργό, τόνισαν για άλλη μια φορά, την αναγκαιότητα της πιστής τήρησης του μνημονίου για την εκταμίευση της δόσης. Ο κ. Πρωθυπουργός τους διαβεβαίωσε για την αποφασιστικότητα του Ελληνικού λαού να τηρήσει τις δεσμεύσεις του.

Αντρέας: (μουντζώνει την τηλεόραση)

Να, μαλάκα!(Αλλάζει κανάλι – αθλητικά)

Γιώργος:

Μη!! Μην το αλλάζεις.

Αντρέας:

Άσε μας, ρε Γιώργο, μας έχουν τρελάνει στα ψέματα και στις μπούρδες.

Γιώργος:

Γύρνα το, γύρνα το!! Κάτι θέλω να δω.

Αντρέας:

Μυστήριος είσαι, βρε αδελφέ μου!!(βάζει πάλι τις ειδήσεις)

Παρουσιαστής:

Περιμένουμε λοιπόν τις εξελίξεις από το θρίλερ της εκταμίευσης της δόσης. Ας περάσουμε σ' άλλο θέμα του δελτίου μας. Απόπειρα ληστείας πραγματοποιήθηκε χτες σε υποκατάστημα τράπεζας στην Τούμπα της Θεσσαλονίκης. Δύο ληστές που εισέβαλαν με όπλα στην τράπεζα κι αφού δεν κατάφεραν ν' αρπάξουν λεφτά, το έβαλαν στα πόδια. Η ψυχραιμία του υπαλλήλου της τράπεζας που κατόρθωσε και σήμανε συναγερμό, γλύτωσε την τράπεζα. Συνδεόμαστε ζωντανά με την ανταποκρίτρια μας στην Θεσσαλονίκη Εύα Ντουβάρη, για να μας πει τις λεπτομέρειες. Εύα, πες μας!! Τι νέα έχετε από την έρευνα για την ληστεία;

Ανταποκρίτρια:

Οι έρευνες για την αποτυχημένη ληστεία συνεχίζονται. Απ' ότι φαίνεται η αστυνομία έχει κάποιο στοιχείο στα χέρια της, για να διαλευκάνει την υπόθεση. Σύμφωνα με διασταυρωμένες πληροφορίες μας από πηγές της αστυνομίας, ο ένας από τους ληστές λέγεται Γιώργος.

Γιώργος:

Ωχ!

Ανταποκρίτρια:

Μαζί μας έχουμε και έναν αυτόπτη μάρτυρα. (εμφανίζεται στην οθόνη ο ταμίας της τράπεζας) Τον ήρωα υπάλληλο που εμπόδισε τη ληστεία!! Ελάτε, ελάτε!! Μην ντρέπεστε!! Πείτε μας τι γνωρίζετε για την υπόθεση.

Γιώργος:(απορημένος)

Α!

Υπάλληλος: (ντροπαλά)

Τι... τίποτα!!

Ανταποκρίτρια:

Πώς τίποτα; Ελάτε, ελάτε! Πείτε μας τα πάντα. Πώς καταφέρατε και πατήσατε το συναγερμό;

Υπάλληλος:

Μα εγώ...

Ανταποκρίτρια:

Μάλιστα, κυρίες και κύριοι! Με μια γενναία κίνηση ο ήρωας μας, την στιγμή που τον σημάδευε ο ληστής με το όπλο του, πάτησε τον συναγερμό.

Υπάλληλος:

Εγώ.. είχα...

Ανταποκρίτρια:

Ο ληστής πυροβόλησε, αλλά πανικοβλήθηκε και το έβαλε στα πόδια.

Πείτε μας, πείτε μας! Τι άλλο έγινε;

Υπάλληλος:

Εγώ... φοβήθηκα!

Ανταποκρίτρια:

Ήρθε γρήγορα η αστυνομία;

Υπάλληλος:

Ε... ναι ... ήρθε... ήρθε η αστυνομία, εγώ... ήρθε;

Ανταποκρίτρια:

Αυτά από την Θεσσαλονίκη!! Εύα Ντουβάρη, για τον Σπάι.

Παρουσιαστής:

Ευχαριστούμε, Εύα!! Περνάμε στο επόμενο θέμα του δελτίου μας.

Τροχαίο ατύχημα σημειώθηκε τις πρώτες πρωινές ώρες, στην εθνική οδό Αθηνών-Λαμίας, στο ύψος της Μαλακάσας...

Γιώργος :

Κλείσε το μωρέ, όλο μαλακίες είναι!!

Αντρέας:(κλείνει την τηλεόραση)

Στο έλεγα εγώ.

(μπαίνει στο καφενείο ο Νίκος. Κάθεται δίπλα στον Γιώργο. Είναι ανήσυχος! Στον Γιώργο, συνωμοτικά)

Νίκος:

Τι νέα; Άκουσες ειδήσεις;

Γιώργος:

Ξέρουν το όνομα μου, ρε μαλάκα!! Ξέρουν το όνομα μου. Πως έγινε αυτό;

Νίκος: ...

Γιώργος:

Σε μέντιουμ πήγανε; Σε χαρτορίχτρα; Τι;

Νίκος: ...

Γιώργος:

Λέγε ρε, μουγκάθηκες; Πάω να τρελαθώ. Πώς ξέρουν το όνομά μου;
(παρατηρεί τον Νίκο που έχει ένοχο ύφος, τον αρπάζει από τον γιακά)

Μήπως με πρόδωσες, ρε μαλάκα;

Νίκος:

Ο... Όχι!!

Γιώργος:

Αυτό είναι, ρε μαλάκα!! Πήγες και με πρόδωσες, για να γλυτώσεις το τομάρι σου. Θα σε σκοτώσω, ρε...

Νίκος:

Όχι, όχι μα το Θεό!

Γιώργος:

Τότε τι; Λέγε!

Νίκος:

Δεν ξέρω, μπορεί...

Γιώργος:

Τι μπορεί; Λέγε, ρε!

Νίκος :

Να μπορεί...

Γιώργος:

Λέγε ρε, θα με σκάσεις!

Νίκος :

Μου ξέφυγε!

Γιώργος:*(τον αρπάζει πάλι, αυτή την φορά από τον λαιμό)*

Πώς να σου ξέφυγε, ρε μαλάκα. Κλανιά είναι να σου ξεφύγει;

Αντρέας:

Ε, ε! Τι γίνεται εκεί: Γιατί τσακώνεστε;

Νίκος :

Ε, ε, ε!

Γιώργος:

Τίποτα, τίποτα!! *(μέσα από τα δόντια του χωρίς να μπορεί να κρύψει τον εκνευρισμό του)* Τον μαλάκα!

Αντρέας:

Για πείτε μου και μένα, τι συμβαίνει;

Γιώργος:

Τίποτα σου είπα!!

Νίκος:

Να μία παρεξήγηση...

Γιώργος:

(δεν κρατιέται και επιτίθεται στον Νίκο και τον πλακώνει στις σφαλιάρες)

Αντρέας: *(μπαίνει στην μέση και τους χωρίζει)*

Σταμάτα, ρε, σταμάτα!! Αν είναι να σκοτωθείτε να πάτε αλλού.

Αυτό μου έλειπε τώρα, να ρημάξετε το μαγαζί!!

(ο Γιώργος ηρεμεί κάθεται στην θέση του)

Αντρέας:

Λοιπόν...

Γιώργος: *(κάνει να μιλήσει, αλλά τελικά σωπαίνει)*

Αντρέας:*(στον Νίκο)*

Λέγε εσύ, τι του έκανες;

Νίκος:

Τι... τίποτα!

Αντρέας:

Πώς τίποτα, αυτός κοντεύει να σε σκοτώσει.

Νίκος: *(τα έχει χαμένα, προσπαθεί να βρει μια δικαιολογία)*

Απλώς είπα...

Γιώργος:*(που πανικοβάλλεται, τον αρπάζει ξανά και τον σπρώχνει λίγο πιο πέρα, πριν προλάβει να αντιδράσει ο Αντρέας. Του ψιθυρίζει)*
Σκάσε, μωρέ μαλάκα!! Θα μας κάψεις .

Αντρέας:

Ε, ε! Κάτσε κάτω σου λέω, γιατί θα σε δείρω εγώ.
(έχει κεντριστεί η περιέργεια του)Εσείς, που είστε τόσο κολλητοί, κάτι σημαντικό θα έχει γίνει, για να τσακώνεστε έτσι. Ελάτε πείτε μου, θα σκάσω από περιέργεια.

Νίκος:

Τίποτα, τίποτα! *(ο Γιώργος δεν μιλάει)*

Αντρέας: *(στον Νίκο)*

Του 'φαγες λεφτά;

Νίκος:

Ο... Όχι!

Γιώργος: *(που είναι ακόμα εκνευρισμένος και δεν σκέπτεται καθαρά)*

Πού να βρω λεφτά, για να μου τα φάει, και συ!

Αντρέας:

Τότε τι; Θα με σκάσετε εσείς!

Γιώργος: (που αρχίζει να καταλαβαίνει πως ο Αντρέας θα επιμένει και πρέπει να βρει μια δικαιολογία, για να μην τους υποψιαστεί)
Άσε, ρε Αντρέα!! Είναι προσωπικό.

Αντρέας:

Ελάτε τώρα, δεν με εμπιστεύεστε; Πείτε μου να βοηθήσω κι εγώ. Τι φίλοι είμαστε. Οι φίλοι στην δύσκολη στιγμή φαίνονται.

Νίκος:

Να...

Γιώργος :(που φοβάται μην ξεφύγει κάτι από τον Νίκο)

Δεν έχει καθόλου μπέσα. Πήγε και την έπεσε...

Αντρέας :

Στην γυναίκα σου;

Γιώργος: (που δεν θέλει να το τραβήξει τόσο)

Αυτό του 'λειπε! Την έπεσε στην... Νίκη!

Αντρέας :

Ποια είναι αυτή;

Γιώργος :

Η ... η γκόμενα μου.

Αντρέας:

Μπα; Από πότε έχεις εσύ γκόμενα;

Γιώργος:

Ε, έχω τώρα!! Λογαριασμό θα σου δώσω;

Αντρέας:

Εδώ δεν έχεις βρακί να βάλεις στον κώλο σου και έχεις και γκόμενα;

Γιώργος: (θιγμένος)

Γιατί, ρε φίλε, δεν σου γεμίζω το μάτι;

Αντρέας:

Τι να σου πω; Θεσ την αλήθεια, όχι!!

Γιώργος:

Α, πάγαινε και συ!

Αντρέας: (στον Νίκο)

Εδώ που τα λέμε, και συ δεν είσαι καλύτερος. Τέλος πάντων, δεν είναι πράματα αυτά να τσακώνεστε για γκόμενα. Ιδιαίτερα εσύ που είσαι και παντρεμένος. Αν υποθέσουμε, πως υπάρχει πραγματικά γκόμενα και δεν φαντασιώνεστε ...

Γιώργος:

Τι θα πει φαντασιωνόμαστε; Τραβάμε μαλακία παρέα;

Αντρέας:

Χα, χα! Δεν εννοώ αυτό. Φαντάζομαι, πως δεν είστε τόσο μαλάκες. Εννοώ, αν δεν είναι απλά μια γκόμενα, που την λιγουρεύεστε και οι δύο, αλλά δεν τρέχει τίποτα παραπέρα. Έχω ακούσει εγώ ιστορίες από δήθεν γόηδες... Τέλος πάντων, αυτό που ήθελα να πω είναι, πως αυτός εδώ προηγείται, που είναι μαγκούφης. Γι αυτό, κάτσε στα αυγά σου εσύ και μην χαλάς φιλίες ετών για απερισκεψίες.

Γιώργος: (ανακουφισμένος)

Τέλος πάντων!

Αντρέας:

Πάω τώρα στον πάγκο μου, γιατί έχω δουλειά. Πρέπει να ετοιμάσω μεζέδες . Το βράδυ έχει αγώνα και ελπίζω να μαζευτεί λίγος κόσμος. Μπας και καταφέρω να πληρώσω κανέναν λογαριασμό. Μην ξανατσακωθείτε, θα σας πετάξω έξω.

(φεύγει ο Αντρέας, ο Γιώργος συνεχίζει να είναι μουτρωμένος)

Νίκος:

Τι ακριβώς είπε η τηλεόραση;

Γιώργος:...

Νίκος:

Τώρα δεν μου μιλάς;

Γιώργος:....

Νίκος:

Βέβαια, πάντα εγώ φταίω . Τι να κάνω κι εγώ, πανικοβλήθηκα. Με άφησες εκεί κι έφυγες.

Γιώργος: ...

Νίκος :*(που αρχίζει να εκνευρίζεται)*

Δεν φτάνει που μας έβαλες σε μπελάδες, τώρα δεν μου μιλάς;

Γιώργος:

Τι να σου πω, ρε μαλάκα , που τα έκανες μούσκεμα; Κοίτα έναν άνθρωπο που πήγα και εμπιστεύτηκα.

Νίκος:

Εγώ φταίω τώρα. Εσύ σκότωσες τον ταμιά, εγώ φταίω.

Γιώργος:

Σκάσε, μωρέ μαλάκα, θα μας ακούσει... και δεν σκότωσα κανέναν.

Νίκος:

Πώς δεν σκότωσες, αφού τον πυροβόλησες.

Γιώργος:

Τον έδειξε η τηλεόραση.

Νίκος:

Ποιον;

Γιώργος:

Τον Παπαφλέσσα! Ποιον; Τον ταμία φυσικά.

Νίκος:

Τι μου λες τώρα;

Γιώργος:

Έδειξαν ρεπορτάζ για την ληστεία και βγάλανε ως αυτόπτη
μάρτυρα τον ταμία, που πυροβόλησα . Δεν είχε πάθει ούτε
γρατζουνιά.

Νίκος:

Πώς έγινε αυτό;

Γιώργος:

Δεν ξέρω.

Νίκος: Μάλιστα!

Γιώργος:

Χάρη σε σένα έχουνε, λέει, ένα στοιχείο, που μπορεί να οδηγήσει
στην διαλεύκανση της υπόθεσης.

Νίκος: (με τρόμο στα μάτια)

Ποιο στοιχείο έχουνε;

Γιώργος:(μουντζώνοντας τον)

Να, μαλάκα!!!

Νίκος:

Τι;

Γιώργος:

Το όνομα μου, ρε μαλάκα!! Το όνομα μου!

Νίκος:

Σιγά το στοιχείο! Οι μισοί Έλληνες λέγονται Γιώργος. Μπορεί να υποψιαστούν τον Πρωθυπουργό, αυτός μας ληστεύει καθημερινά.

Γιώργος:

Όρεξη για αστεία έχεις, βλέπω.

Νίκος:

Εσύ να δεις τι στοιχείο θα είχαν, αν έβρισκαν το όπλο.

Γιώργος:

Ποιο όπλο;

Νίκος :

Του Ζορό! Ποιο όπλο, αυτό που πυροβόλησες τον ταμία.

Γιώργος: (αποσβολωμένος)

Τι απέγινε το όπλο;

Νίκος:

Τι απέγινε;

Γιώργος: (πανικοβλημένος)

Πού είναι το όπλο;

Νίκος:

Δεν ξέρεις;

Γιώργος:

Όχι! Αυτό το ξέχασα .Τι το έκανα;

Νίκος:

Σου έπεσε στην τράπεζα.

Γιώργος:(που έχει πανικοβληθεί)

Ω, Θεέ μου; Πάει, μας πιάσανε. Τελειώσαμε!

Νίκος:

Μην ανησυχείς, το πήρα εγώ!!

Γιώργος:

Το πήρες ;

Νίκος:

Ναι, το πήρα!

Γιώργος:

Πως; Πότε; Λέγε! Τι το έκανες : Πού το έχεις;

Νίκος:

Σιγά, σιγά! Θα σου πω!

Γιώργος:

Λέγε, γιατί θα πεθάνω από την αγωνία μου. Πού είναι το όπλο;

Νίκος:

Στον πάτο του Θερμαϊκού. Το πέταξα στην θάλασσα, μετά που έφυγα από την τράπεζα.

Γιώργος:(με αγωνία)

Μήπως σε είδε κανείς;

Νίκος: (με αμφιβολία)

Δεν νομίζω!! Ποιος θα προσέξει, τι κάνει κανείς στην παραλία;

Γιώργος:

Αν το βρουν;

Νίκος:(πάλι διστακτικά)

Δεν νομίζω!! Πρόσεξα πως στο σημείο που το έριξα, δεν φαινόταν ο πάτος.

Γιώργος:

Βρε, βλάκα, αν μετακινηθεί με τα κύματα;

Νίκος:

Αυτό δεν το σκέφτηκα.

Γιώργος:

Τόσο βλάκας είσαι!

Νίκος:

Έπρεπε να το αφήσω στην τράπεζα. Τι ήθελες να κάνω, ήμουν πανικοβλημένος. Με είχες αφήσει και είχες φύγει.

Γιώργος:

Κι εγώ πανικοβλήθηκα! Είχες λιποθυμήσει. Νόμιζα πως σε πιάσανε.

Νίκος:

Έφυγες και με άφησες μόνο. Δεν είχα και λεφτά. Όταν έφτασα στο σταθμό του τρένου και είδα, πως είχες πάρει τα πράγματα μας από την θυρίδα που τα αφήσαμε, τρελάθηκα. Αναγκάστηκα να γυρίσω

με οτοστόπ, κουρασμένος, πεινασμένος. Όσπου να με πάρει ένας φορτηγατζής, περπάτησα τουλάχιστον είκοσι χιλιόμετρα. Ευτυχώς με πήρε ο φορτηγατζής.

Γιώργος:

Τι του είπες;

Νίκος:

Τι;

Γιώργος:

Δεν σε ρώτησε, γιατί περπατάς στην εθνική οδό;

Νίκος:

Ναι! Του είπα πως με κλέψανε!! Τις βαλίτσες και το πορτοφόλι μου.

Γιώργος:

Ελπίζω να μην υποψιάστηκε κάτι!

Νίκος:

Δεν ξέρω. Ήμουν πολύ ταραγμένος, αλλά το επέδωσε στο ότι με κλέψανε. Προσπαθούσε να με παρηγορήσει.

Γιώργος: (κοιτάζει προς τα έξω και χλωμιάζει)

Ωχ!

Νίκος:

Τι;

Γιώργος:

Αστυνομία!

Νίκος:

Πού;

Γιώργος:

Έξω από το καφενείο. Μιλάνε στον Κώστα. Ωχ!

Νίκος:

Τι γίνεται: Δεν τολμώ να κοιτάξω.

Γιώργος :

Δείχνει προς τα εδώ.

Νίκος:

Ωχ, Θεούλη μου ! Τι θα κάνουμε τώρα;

Αστυνομικός Α' :(μπαίνει μέσα στο καφενείο)

Καλησπέρα σας!

(πετάγονται και δύο όρθιοι και σηκώνουν τα χέρια τους ψηλά)

Αστ Α':

Τι πάθατε εσείς;

(Οι δύο κοιτάζονται, αλλά δεν λένε τίποτα, ούτε και κατεβάζουν τα χέρια)

Αστ. Β':

Μάλλον μας δουλεύουν.

Αστ. Α':

Μας δουλεύετε ρε;

Γιώργος: *(που συνέρχεται)*

Χε, χε! Ένα αστείο κάναμε, κύριε πόλισμαν (στον Νίκο που στέκεται ακόμα με τα χέρια ψηλά) Έλα τελείωνε, θα θυμώσουν στο τέλος οι κύριοι αστυνομικοί.

Αστ. Α':

Όρεξη για παιχνίδια έχετε μεσημεριάτικο; Άντε γιατί απ' το πρωί μας τρέχουν... μην την πληρώσετε εσείς.

Αστ. Β':

Εγώ λέω τους προσαγάγουμε!! Στο τμήμα θα καταλάβουμε, αν μας δουλεύουν ή όχι.

Γιώργος:

Γιατί καλέ, κυρία πόλισμαν; Τι κάναμε για να μας προσαγάγετε;

Αστ. Β':

Εσείς ξέρετε! Κάτι θα κάνατε, θα το μάθουμε. Τι λες, να τους προσαγάγουμε;

Αστ. Α':

Για σταθείτε λίγο παραπέρα, να δούμε! (στην αστυνομικό, χωρίς να ακούνε οι άλλοι) Σου φαίνονται ύποπτοι αυτοί;

Αστ. Β':

Αλλιώς γιατί να σηκώσουν τα χέρια;

Αστ. Α':

Εμένα, μαλάκες μου φαίνονται. (πηγαίνει προς τους υπόπτους)
Ταυτότητες έχετε;

Γιώργος:

Φυσικά, κυρ-αστυνόμε μου.

Αστ. Α':

Λοιπόν; (απλώνει το χέρι του και περιμένει)

Γιώργος:

Λοιπόν;

Αστ. Α': (ουρλιάζει)

Τις ταυτότητες σας, ρε! (βγάζουν τις ταυτότητες τους πανικόβλητοι και τις δίνουν.) Παίζετε με την υπομονή μου. (παίρνει τις ταυτότητες,

τις περιεργάζεται λίγο και τις δίνει στην συνάδελφό του και πάει στον καφετζή. Του δίνει μια κλήση και τον βάζει να υπογράψει, φεύγοντας) Έχετε χάρη που είμαστε πνιγμένοι στη δουλειά, αλλιώς, ήξερα εγώ τι χρειαζέστε!! (φεύγει, η αστυνομικά δίνει πίσω τις ταυτότητες απογοητευμένη που δεν τους προσήγαγαν. Τους κάνει μια χειρονομία με δύο δάχτυλα στα μάτια της και μετά τους δείχνει)

Αστ. Β':

Τα μάτια μας θα είναι πάνω σας. Να το ξέρετε!

Νίκος:

Παραλίγο να την πατήσουμε.

Αντρέας:

Τι καμώματα ήταν αυτά;

Γιώργος:

Τίποτα! Είπαμε να κάνουμε ένα αστεϊάκι.

Αντρέας:

Όρεξη που την έχετε!

Γιώργος:

Τι θέλανε οι μπάτσοι;

Αντρέας:

Τίποτα! Μου φέρανε κλήση για δικαστήριο, για το ΤΕΒΕ.

(ξεσπάει) Έτσι μου 'ρχεται να πάω να ληστέψω μια τράπεζα.

(οι δύο φίλοι κοιτάζονται)

Νίκος:(στον Γιώργο)

Κι εμείς που το επιχειρήσαμε, τι καταλάβαμε;

Γιώργος:

Σκάσε, θα σ' ακούσει.

Νίκος:

Τι θα κάνουμε τώρα; Έτσι θα ζούμε, με τον φόβο μην μας πιάσουν;

Άσε που δεν λύσαμε κανένα πρόβλημα μας. Εγώ είμαι άνεργος κι εσύ καταχρεωμένος. Θα σου πάρουνε το σπίτι όπου να' ναι.

Εγώ...(σταματάει την κουβέντα κοιτάζει την τηλεόραση) Ε, Αντρέα!!

Άνοιξε την φωνή της τηλεόρασης.

Αντρέας:

Τι την θέλεις τώρα; Όταν αρχίσει ο αγώνας.

Νίκος:

Άνοιξε την που σου λέω.

Τηλεόραση : (κανείς μόνος στην κρίση, κτλ.. Ο Νίκος μένει

σκεπτικός)

Γιώργος:

Μην σκας! Κάτι θα βρούμε να κάνουμε.

Νίκος:

Τι; Εγώ δεν είμαι άλογο να βαρέσεις νομή και να ησυχάζω. Όταν πεινάω, πεινάω και θέλω να φάω. Δεν βολεύομαι με τρομπέτες και μουσικές.

Γιώργος:

Έγνοια σου και έχω σκεφτεί ήδη. Έχω μια ιδέα...

Νίκος : *(σηκώνεται απότομα)*

Να μου λείπουν οι ιδέες σου. Πράγματι κάτι θα κάνουμε, άλλα όχι άλλο τις κουτοπονηριές σου. Πάω να ψάξω για δουλειά. Πάω να δω για τη δουλειά που μου είπε η Μαίρη! *(πάει να φύγει)*Α, ξέχασα!! Αύριο έχει συγκέντρωση, θα πάω κι εκεί. Αν δεν έχεις καμιά καλύτερη ιδέα και όχι καμιά μαλακία πάλι, σου συνιστώ να 'ρθεις κι εσύ και που ξέρεις, μπορεί και να γυρίσει ο τροχός!

(βγαίνει και φεύγει. Ο Γιώργος μένει άφωνος. Η τηλεόραση δείχνει την μεγαλειώδη διαδήλωση της 5ης Μάη 2010)

ΤΕΛΟΣ